

Ε.Λ.

Αριθμός 415/2018

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Α2΄ Πολιτικό Τμήμα

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τους Δικαστές: Γεώργιο Σακκά, Αντιπρόεδρο του Αρείου Πάγου, Ιωσήφ Τσαλαγανίδη, Αβροκόμη Θούα - Εισηγήτρια, Μιλτιάδη Χατζηγεωργίου και Γεώργιο Αποστολάκη, Αρεοπαγίτες.

ΣΥΝΗΛΘΕ σε δημόσια συνεδρίαση στο Κατάστημά του, στις 11 Δεκεμβρίου 2017, με την παρουσία και της γραμματέως, Θεοδώρας Παπαδημητρίου, για να δικάσει τις υποθέσεις μεταξύ:

Α) Των αναιρεσειόντων: 1) Λεωνίδα Γεωργιάδη του Αθανασίου, τόσο ατομικώς, κατοίκου Αθηνών, Κολωνός, όσο και με την ιδιότητά του ως ομόρρυθμου εταίρου, διαχειριστή και νομίμου εκπροσώπου της ομόρρυθμης εταιρίας με την επωνυμία «ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗ & ΣΙΑ Ο.Ε.», που εδρεύει στην Κηφισιά Αττικής και εκπροσωπείται νόμιμα, 2) ομόρρυθμης εταιρίας με την επωνυμία «ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗ & ΣΙΑ Ο.Ε.», που εδρεύει στην Κηφισιά Αττικής και εκπροσωπείται νόμιμα, 3) Σπυρίδωνος – Αδωνι Γεωργιάδη του Αθανασίου, τόσο ατομικώς, κατοίκου Αθηνών, όσο και με την ιδιότητά του αφενός μεν ως ομόρρυθμου

εταίρου της ομόρρυθμης εταιρίας με την επωνυμία «ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗ & ΣΙΑ Ο.Ε.», που εδρεύει ως άνω και εκπροσωπείται νόμιμα και αφετέρου δε ως εταίρου, διαχειριστή και νομίμου εκπροσώπου της εταιρείας περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΓΩΓΗ Ε.Π.Ε.», που εδρεύει στην Αθήνα και εκπροσωπείται νόμιμα και 4) εταιρίας περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΓΩΓΗ Ε.Π.Ε.», που εδρεύει στην Αθήνα και εκπροσωπείται νόμιμα. Οι πρώτος και τρίτος αναιρεσείοντες εκπροσωπήθηκαν από τον πληρεξούσιο δικηγόρο τους Αντώνιο Κουκουλά και οι δεύτερη και τέταρτη αναιρεσείουσες εκπροσωπήθηκαν από τον πληρεξούσιο δικηγόρο τους Μιχαήλ Δημητρακόπουλο, ο οποίος στο σημείο αυτό δήλωσε στο ακροατήριο ότι η νομική μορφή της δεύτερης αναιρεσείουσας εταιρίας έχει τροποποιηθεί από ομόρρυθμη σε ετερόρρυθμη και η επωνυμία της εταιρείας έχει τροποποιηθεί σε «ΑΦΟΙ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗ ΚΑΙ ΣΙΑ ΕΕ», εδρεύει στην Κηφισιά Αττικής και εκπροσωπείται νόμιμα.

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ Του αναιρεσιβλήτου: Θεολόγου Σημαιοφόρου του ^{Η Εισαγγελέας} Αναστασίου, κατοίκου Πετρούπολης Αττικής, ο οποίος εκπροσωπήθηκε από την πληρεξούσια δικηγόρο του Θεοδώρα Φουτσιτζή.

Β) Της αναιρεσείουσας: Άννας χήρας Αθανασίου Ευσταθίου, το γένος Στυλιανού Τζιροπούλου, κατοίκου Πειραιώς, η οποία εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο της Γρηγόριο Μπλαβέρη.

Του αναιρεσιβλήτου: Θεολόγου Σημαιοφόρου του Αναστασίου, κατοίκου Πετρούπολης Αττικής, ο οποίος εκπροσωπήθηκε από την πληρεξούσια δικηγόρο του Θεοδώρα Φουτσιτζή.

Η ένδικη διαφορά άρχισε με τις από 16-12-2005 και 25-1-

2007. αγωγές του ήδη αναιρεσιβλήτου Θεολόγου Σημαιοφόρου, που κατατέθηκαν στο Πολυμελές Πρωτοδικείο Αθηνών και συνεκδικάσθηκαν. Εκδόθηκαν οι αποφάσεις: 8171/2008 μη οριστική και 4584/2013 οριστική του ίδιου Δικαστηρίου και 2204/2015 του Εφετείου Αθηνών. Την αναίρεση της τελευταίας απόφασης ζητούν οι αναιρεσεύοντες με τις από 27-6-2016 και 26-7-2016 αιτήσεις τους.

Κατά τη συζήτηση των αιτήσεων αυτών, που εκφωνήθηκαν από το πινάκιο, οι διάδικοι παραστάθηκαν, όπως σημειώνεται πιο πάνω. Οι πληρεξούσιοι των αναιρεσειόντων ζήτησαν την παραδοχή της αίτησής τους, η πληρεξούσια του αναιρεσιβλήτου την απόρριψη των αιτήσεων, καθένας δε την καταδίκη του αντιδίκου μέρους στη δικαστική δαπάνη.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Φέρονται προς συζήτηση ενώπιον αυτού του Δικαστηρίου, 1)η από 27-6-2016 αίτηση του Λεωνίδα Γεωργιάδη, ατομικώς και με την ιδιότητα του ομορρύθμου εταίρου, διαχειριστή και νομίμου εκπροσώπου της ομόρρυθμης εταιρίας με την επωνυμία «ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗ & ΣΙΑ ΟΕ» κ.λ.π και 2) η από 26-7-2016 αίτηση της Άννας Ευσταθίου, για αναίρεση της 2204/2015 απόφασης του Τριμελούς Εφετείου Αθηνών, τα δικόγραφα των οποίων πρέπει να συνεκδικαστούν, λόγω της πρόδηλης μεταξύ τους συνάφειας, προς διευκόλυνση της διεξαγωγής της δίκης (αρθρ.246ΚΠολΔ).

Από τις διατάξεις των άρθρων 1, 2, 3 και 4 του ν. 2121/1993 "Πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα" σε συνδυασμό προς εκείνες της επικυρωθείσας με το ν. 100/1975 Διεθνούς Συμβάσεως της Βέρνης (Παρισιού), συνάγονται τα εξής: Το έργο, ως πνευματικό δημιούργημα λόγου, τέχνης ή επιστήμης που εκφράζεται με οποιαδήποτε μορφή

προσιτή στις αισθήσεις, προστατεύεται από την πνευματική ιδιοκτησία, εφόσον ανταποκρίνεται στις προϋποθέσεις της γενικής ρήτηρας (άρθρο 2 § 1), δηλαδή εφόσον είναι πρωτότυπο. Η "πρωτοτυπία", η έννοια της οποίας δεν προσδιορίζεται γενικά από το νόμο είναι, κατά τη θεωρία της στατιστικής μοναδικότητας, που επικρατεί στη νομολογία, η κρίση, ότι κάτω από παρόμοιες συνθήκες και με τους ίδιους στόχους, κανένας άλλος δημιουργός, κατά λογική πιθανολόγηση, δεν θα ήταν σε θέση να δημιουργήσει έργο όμοιο ή ότι παρουσιάζει μία ατομική ιδιομορφία ή ένα ελάχιστο όριο "δημιουργικού ύφους" έτσι ώστε να ξεχωρίζει και να διαφοροποιείται από τα έργα της καθημερινότητας ή από άλλα παρεμφερή γνωστά έργα, εκφράζοντας ταυτόχρονα και κάτι από την μοναδικότητα της προσωπικότητας του δημιουργού. Το αν ένα πνευματικό δημιούργημα είναι και πρωτότυπο έργο ή όχι, αποτελεί πραγματικό ζήτημα, υποκείμενο σε απόδειξη, άρα κρίνεται ανελέγκτως από το δικαστήριο της ουσίας. Ο δικαιούχος δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας έχει (α) το αποκλειστικό δικαίωμα οικονομικής εκμετάλλευσης του έργου του, στο οποίο περιλαμβάνεται, κυρίως, η αναπαραγωγή του έργου και η παρουσίασή του στο κοινό (περιουσιακό δικαίωμα) και (β) το αποκλειστικό δικαίωμα προστασίας του προσωπικού του δεσμού με το έργο, το οποίο συνίσταται στην εξουσία του δημιουργού να αποφασίζει για τον τρόπο, χρόνο και τόπο δημοσίευσης του έργου και στην εξουσία να απαιτεί και υποχρεώνει κάθε τρίτο που χρησιμοποιεί το έργο του (ακόμα και αν έχει δώσει άδεια για τη χρήση αυτή) να αναγράφει το όνομά του ως δικαιούχου των πνευματικών δικαιωμάτων επί του έργου (ηθικό δικαίωμα). Αναπαραγωγή ενός πνευματικού έργου, είναι η ενσωμάτωση του πνευματικού έργου σε σταθερά αντίτυπα καθ' οιονδήποτε τρόπο η οποία το καθιστά προσιτό στις αισθήσεις. Ειδικά, στο

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Η Εισηγήτρια

περιεχόμενο του ηθικού δικαιώματος του δημιουργού περιλαμβάνονται, μεταξύ άλλων, η εξουσία δημοσίευσης του έργου και η εξουσία αναγνώρισης της πατρότητας. Ακολουθώντας σύμφωνα με το άρθρο 65 § 1 του ίδιου νόμου (2121/1993), είναι σαφές, ότι ο δικαιούχος δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας δικαιούται σε κάθε περίπτωση προσβολής να αξιώσει την αναγνώριση του δικαιώματος του, την άρση της προσβολής και την παράλειψή της στο μέλλον. Με την προσβολή δε, θα πρέπει να θίγεται το αντικείμενο του προστατευομένου δικαιώματος, δηλαδή το πρωτότυπο "έργο", όπως αυτό εκφράζεται με "ορισμένη μορφή" (άρθρο 2 § 1). Ως προσβολή θεωρείται κάθε πράξη που επεμβαίνει στις εξουσίες (ηθικές και περιουσιακές), εφ' όσον η πράξη αυτή γίνεται χωρίς την άδεια του υποκειμένου της πνευματικής ιδιοκτησίας και δεν συντρέχουν λόγοι άρσης του παρανόμου (συναίνεση του δημιουργού, συμβατικός περιορισμός και- θεωρητικώς - άμυνα). Το εύρος του περιουσιακού και ηθικού δικαιώματος κρίνεται με βάση τα άρθρα 3, 4 και 6 του ν. 2121/1993. Σημειώνεται ότι η απαρίθμηση των εξουσιών στα άρθρα 3 και 4 του ανωτέρω νόμου είναι ενδεικτική. Η προσβολή της πνευματικής ιδιοκτησίας υπάρχει στο ίδιο ακριβώς πεδίο, στο οποίο κινείται η αποκλειστική εκμετάλλευση του έργου, η κλασσική πάντως μορφή προσβολής της πνευματικής ιδιοκτησίας, αλλά και των συγγενικών δικαιωμάτων, είναι η επανάληψη ξένου έργου, είτε πρόκειται για πιστή αναπαραγωγή του, είτε για αναπαραγωγή του με αποκλίσεις και τροποποιήσεις (διασκευή). Η καθ'οιονδήποτε τρόπο προσβολή του απολύτου και αποκλειστικού δικαιώματος της πνευματικής ιδιοκτησίας συνιστά πράξη παράνομη(ως ενέχουσα εναντίωση προς την αποκλειστική εξουσία του δικαιούχου) και, εφ' όσον γίνεται υπαιτίως, από έναν ή και περισσότερους συνιστά αδικοπραξία που παρέχει στον

τελευταίο αξίωση αποζημίωσης και ικανοποίησης της ηθικής του βλάβης (ΑΠ 1051/2015, 509/2015, 537/2010, 1493/2009, 963/2006, 20/2005, 124 8/2003). Εξ άλλου, από τον συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 1, 3, 4, 18 και 26 Ν. 2239/1994 (Περί σημάτων), ερμηνευόμενων σύμφωνα με την Οδηγία 89/104 Ε.Κ., προκύπτουν τα εξής: Σήμα θεωρείται κάθε σημείο, επιδεκτικό γραφικής παραστάσεως, ικανό να διακρίνει τα προϊόντα ή τις υπηρεσίες μιας επιχείρησης από εκείνα άλλων επιχειρήσεων. Με την καταχώριση του σήματος, η οποία γίνεται σύμφωνα με όσα ορίζουν τα άρθρα 6 επ. του ίδιου νόμου, παρέχεται στον καταθέτη το δικαίωμα αποκλειστικής χρήσης του σήματος στα προϊόντα ή εμπορεύματα για την διάκριση των οποίων αυτό προορίζεται, όποιος δε χρησιμοποιεί χωρίς τη θέληση του δικαιούχου και κατά τρόπο που προσήκει μόνο στον τελευταίο ένδειξη η οποία προσβάλλει το σήμα του δικαιούχου, μπορεί να εναχθεί για παράλειψη ή αποζημίωση ή και για τα δύο. Περαιτέρω, εκείνος που έχει καταθέσει νομίμως για ορισμένο προϊόν ή αντικείμενο εμπορίας σήμα, εγκεκριμένο τελεσίδικα από το αρμόδιο πρωτοβάθμιο ή δευτεροβάθμιο διοικητικό όργανο, δικαιούται, από την κατάθεση αυτού και εφεξής για όσο χρόνο δεν διαγράφεται νομίμως, να ζητήσει από κάθε τρίτο, που χρησιμοποιεί σε όμοια προϊόντα ή αντικείμενα εμπορίας του αυτούσιο το σήμα, ή που χρησιμοποιεί σε όμοια ή παρόμοια προϊόντα ή αντικείμενα εμπορίας του το σήμα κατά παραποίηση ή απομίμηση, να παραλείπει τη χρήση ή να αποκαταστήσει τη σχετική ζημιά, ή και τα δύο. Κάθε δηλαδή επέμβαση στο απόλυτο και αποκλειστικό δικαίωμά του καταχωρισμένου σήματος συνιστά παράνομη πράξη, η οποία με τη συνδρομή υπαιτιότητας συνιστά αδικοπραξία και γεννά αξίωση αποζημίωσης και ηθικής βλάβης. Τα πολιτικά δικαστήρια δεν έχουν αρμοδιότητα να ελέγξουν ούτε

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Η Εισηγήτρια

παρεμπιπτόντως την συνδρομή των προϋποθέσεων περί διαγραφής του σήματος (άρθρο 32 του Ν. 2239/1994) και δεν έχουν το δικαίωμα να αρνηθούν την νόμιμη προστασία του σήματος έστω και αν υποπέσει στην αντίληψη τους ύπαρξη λόγου μη έγκρισης ή διαγραφής του (ΑΠ 575/2017, 2030/2014). Για να γεννηθεί αξίωση προστασίας από προσβολή της προσωπικότητας, εξάλλου, κατά τις διατάξεις των άρθρων 57, 59, 914, 932 του ΑΚ, θα πρέπει η προσβολή να είναι παράνομη, να αντίκειται δηλαδή σε διάταξη που απαγορεύει συγκεκριμένη πράξη, με την οποία προσβάλλεται έκφανση αυτής, είναι δε αδιάφορο σε ποιο τμήμα δικαίου βρίσκεται η διάταξη που απαγορεύει την προσβολή. Έτσι, η προσβολή μπορεί να προέλθει και από ποινικά κολάσιμη πράξη, όπως εξύβριση (ΑΠ599/2016). Εξάλλου, κατά τη διάταξη του άρθρου 559αριθμ.1ΚΠολΔ, αναίρεση επιτρέπεται αν παραβιάστηκε κανόνας του ουσιαστικού δικαίου, στον οποίο περιλαμβάνονται και οι ερμηνευτικοί κανόνες των δικαιοπραξιών. Ο κανόνας δικαίου παραβιάζεται, αν δεν εφαρμοστεί, ενώ συνέτρεχαν οι πραγματικές προϋποθέσεις για την εφαρμογή του, ή αν εφαρμοστεί, ενώ δεν συνέτρεχαν οι προϋποθέσεις αυτές, καθώς και αν εφαρμοστεί εσφαλμένα, η δε παραβίαση εκδηλώνεται, είτε με ψευδή ερμηνεία, είτε με κακή εφαρμογή, δηλαδή με εσφαλμένη υπαγωγή (Ολ.ΑΠ 10/2011, 7/2006). Στην περίπτωση που το δικαστήριο έκρινε κατ'ουσία την υπόθεση, η παράβαση κανόνα ουσιαστικού δικαίου κρίνεται με βάση τα πραγματικά περιστατικά που ανελέγκτως δέχθηκε ότι αποδείχθηκαν το δικαστήριο της ουσίας και της υπαγωγής αυτών στο νόμο και ιδρύεται ο λόγος αυτός αναίρεσης, αν οι πραγματικές παραδοχές της απόφασης καθιστούν προφανή την παράβαση (ΑΠ 24/2015). Περαιτέρω, κατά την έννοια του λόγου αναίρεσης από τον αριθμό 19 του άρθρου 559ΚΠολΔ, η απόφαση

δεν έχει νόμιμη βάση και υφίσταται έτσι εκ πλαγίου παράβαση κανόνα ουσιαστικού δικαίου, όταν από τις παραδοχές της, που περιλαμβάνονται στην ελάχιστο πρόταση του νομικού συλλογισμού της και αποτελούν το αιτιολογικό της, δεν προκύπτουν καθόλου ή αναφέρονται ανεπαρκώς ή αντιφατικώς τα πραγματικά περιστατικά, στα οποία το δικαστήριο της ουσίας στηρίξε την κρίση του για ζήτημα με ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης, με αποτέλεσμα έτσι να μην μπορεί να ελεγχθεί αν στη συγκεκριμένη περίπτωση συνέτρεχαν οι όροι του κανόνα ουσιαστικού δικαίου που εφαρμόσθηκε ή δεν συνέτρεχαν οι όροι εκείνου που δεν εφαρμόσθηκε. Ειδικότερα, αντιφατικές αιτιολογίες έχει η απόφαση, όταν αλληλοαναιρούνται, αποδυναμώνοντας έτσι τη κρίση της απόφασης για την υπαγωγή ή μη της ατομικής περίπτωσης στο πραγματικό συγκεκριμένου κανόνα ουσιαστικού δικαίου, που συνιστά και το νομικό χαρακτηρισμό της ατομικής περίπτωσης. Αντίστοιχα, ανεπάρκεια αιτιολογίας υπάρχει όταν από την απόφαση δεν προκύπτουν σαφώς τα περιστατικά που, είτε είναι κατά νόμο αναγκαία για τη στοιχειοθέτηση στη συγκεκριμένη περίπτωση, της διάταξης ουσιαστικού δικαίου που εφαρμόστηκε, είτε αποκλείουν την εφαρμογή του, όχι δε και όταν υφίστανται ελλείψεις στην ανάλυση, στάθμιση και γενικώς στην εκτίμηση των αποδείξεων, εφόσον το πόρισμα από την εκτίμηση αυτή εκτίθεται με σαφήνεια και πληρότητα (ΟΛΑΠ 15/2006). Τέλος, από τη διάταξη του άρθρου 561 παρ.1 του ΚΠολΔ προκύπτει, ότι η εκτίμηση από το δικαστήριο της ουσίας των πραγματικών περιστατικών, εφόσον δεν παραβιάστηκαν με αυτά κανόνες ουσιαστικού δικαίου, στους οποίους περιλαμβάνονται και οι ερμηνευτικοί, ή εφόσον η εκτίμησή τους δεν ιδρύει λόγους αναίρεσης από τους αριθμούς 19 και 20 του ΚΠολΔ, είναι ανέλεγκτη από τον Άρειο Πάγο, ο δε αντίστοιχος λόγος

ΙΕΩΡΗΘΗΚΕ

Η Εισηγήτρια

αναίρεσης, από τον αριθμό 19 του ΚΠολΔ, από το περιεχόμενο του οποίου προκύπτει ότι δεν συντρέχει καμία από τις προαναφερθείσες εξαιρετικές περιπτώσεις, απορρίπτεται ως απαράδεκτος, εφόσον πλέον πλήττεται η ουσία της υπόθεσης που δεν υπόκειται σε αναιρετικό έλεγχο (ΑΠ 2095/2009).

Στην προκειμένη περίπτωση, το Εφετείο, με την προσβαλλόμενη απόφαση, όπως προκύπτει από την επισκόπησή της (αρθρ.561 παρ. 2 ΚΠολΔ) δέχθηκε, κατά το ενδιαφέρον την αναιρετική διαδικασία μέρος, τα ακόλουθα: «Ο ενάγων (ήδη αναιρεσίβλητος) είναι συγγραφέας και ειδικός ερευνητής της δομής της ελληνικής γλώσσας και στα πλαίσια των ερευνών του έχει από το 1994 περίπου, επινοήσει λεξιλόγιο κώδικα της ελληνικής γλώσσας ως καινοτόμο μέθοδο ετυμολόγησης γραμμάτων, συλλαβών, λέξεων και ονομάτων της ελληνικής γλώσσας με την ονομασία [τίτλο] «ΕΛΛΗΝ ΛΟΓΟΣ». Η θεωρία του ενάγοντος σχετικά με τον λεξιλόγιο κώδικα του «ΕΛΛΗΝΟΣ ΛΟΓΟΥ» αποτελεί αντικείμενο διεξοδικής μελέτης και ερευνητικής του προσπάθειας από το έτος 1975, και αποτέλεσε αντικείμενο ομιλιών, διαλέξεων και συμμετοχών του σε συνέδρια με αποκλειστικό σκοπό την ανάδειξη της ελληνικής γλώσσας ως πανεπιστημονική συμπαντικής και απολύτως γνωσιολογικής γλώσσας, ενώ είχε παρουσιάσει τη θεωρία του αυτή στο ευρύτερο κοινό και μέσω πολλών τηλεοπτικών εκπομπών που μεταδόθηκαν μέσω της ελληνικής ιδιωτικής τηλεόρασης, όπως στο κανάλι «ΤΗΛΕΣΙΤΥ» στην εκπομπή του Κ. Παπαδόπουλου στις 13-6-1996, στο κανάλι «40» στην εκπομπή του κ. Δέσπου στις 14-2-1998 κλπ. Την θεωρία - διδασκαλία του αυτή ο ενάγων περί των γραμματικών εννοιών, συλλαβών και λέξεων της ελληνικής γλώσσας, ήτοι περί του «Λεξιλογίου Κώδικος του Έλληνας Λόγου», η οποία συνίσταται στο ότι κάθε γράμμα της ελληνικής

αλφαβήτου έχει μία συγκεκριμένη έννοια, πλην του Α και του Ν που έχουν διπλή έννοια, την έχει αποτυπώσει σε πολλά συγγράμματα, ενώ από το έτος 1994 κατοχυρώθηκαν ως πνευματική του ιδιοκτησία στην Εθνική Βιβλιοθήκη της Ελλάδας, χειρόγραφα, τα οποία αποτελούν υπό μορφή κεφαλαίων, την περιγραφή της καινοτόμου διδασκαλίας του περί των γραμματικών εννοιών, συλλαβών και λέξεων. Σύμφωνα με την μέθοδο του αυτή, καθίσταται δυνατή η αποκωδικοποίηση των ελληνικών λέξεων, των αρχαίων κειμένων, μύθων κλπ και η ανάδειξη και καταγραφή των κρυμμένων νοημάτων τους. Η παραπάνω μέθοδος χαρακτηρίζεται από τον ίδιο ως «Λεξιλόγιος Κώδικας της Ελληνικής Γλώσσας» και με τον τίτλο «ΕΛΛΗΝ ΛΟΓΟΣ», επισημαίνεται όπως αναφέρει «η πηγαία δύναμη της έμπνευσης του κώδικα αυτού εκ του Πατρικού θείου Λόγου, εκ του Έλληνοφρονιμού Λόγου». Ειδικότερα, κατά τη θεωρία του ενάγοντος ο κώδικάς του αυτός είναι «λεξιλόγιος», διότι είναι το εργαλείο που συσχετίζει λέξεις που αποτελούνται από τα ίδια γράμματα και αναδεικνύει επιμέρους λέξεις μέσα στις λέξεις και αποφαινεται περί της ενότητας των νοημάτων αυτών, νοήματα που δεν μπορούν να δικαιολογηθούν κατά το λεξικό. Η κωδική μέθοδος του επιβεβαιώνει, κατά τον ενάγοντα, με επιστημονικό τρόπο τις διαφορετικές, κατά τα λεξικά έννοιες - εξηγήσεις της ίδιας λέξης, όπου αυτές υπάρχουν. Η αποκωδικοποίηση με μονοσήμαντο τρόπο (πλην των γραμμάτων Α και Ν, που έχουν διπλή σημασία) των γραμμάτων της ελληνικής αλφαβήτου και της ανάδειξης με αυτόν τον τρόπο της βαθύτερης έννοιας του κρυμμένου νοήματος των λέξεων που σχηματίζουν, με τη βοήθεια του λεξιλογίου κώδικα είναι μία διαδικασία διαφορετική από αυτή της απλής ετυμολόγησης και της ερμηνείας που περιέχονται σε ένα λεξικό γλώσσας. Έτσι ο τίτλος αυτός —όρος [δηλ. ο «ΕΛΛΗΝ ΛΟΓΟΣ»]

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Κ. ΚΕ
Η Εισπλήτριά

ανάγεται για τον ενάγοντα σε βασική έννοια του επιστημονικού και ερευνητικού του έργου, καθώς και βάση όλου του συγγραφικού του έργου. Αποτελεί διακριτικό γνώρισμα υπό το οποίο το ανωτέρω πρωτότυπο πνευματικό δημιούργημα του ενάγοντος παρουσιάζεται στο αναγνωστικό κοινό. Ειδικότερα η θεωρία-διδασκαλία του έχει αποτυπωθεί μεταξύ άλλων και στα παρακάτω έργα: 1] «ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΑΛΦΑΒΗΤΟ - ΜΥΣΤΙΚΟΣ ΚΩΔΙΚΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ» που κατοχυρώθηκε ως πνευματική ιδιοκτησία του ενάγοντος, δυνάμει της με αριθμ.328/28.1.1994 βεβαίωσης κατοχύρωσης της Εθνικής Βιβλιοθήκης, 2] «ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΛΕΞΙΛΟΓΙΟ - ΟΝΟΜΑΤΟΘΕΣΙΑ ΚΑΙ 01 ΤΕΣΣΕΡΙΣ ΟΥΡΑΝΟΙ» που κατοχυρώθηκε ως πνευματική ιδιοκτησία του ενάγοντος, δυνάμει της με αριθμ.628/21-2-1994 βεβαίωσης κατοχύρωσης της Εθνικής Βιβλιοθήκης, 3] «ΚΩΔΙΚΟΝ ΛΕΞΙΛΟΓΙΟΝ ΕΛΛΗΝ ΛΟΓΟΣ - ΣΧΗΜΑΤΙΚΗ ΠΑΡΑΣΤΑΣΙΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑΣ» που εκδόθηκε το έτος 1997 και κατοχυρώθηκε ως πνευματική ιδιοκτησία του ενάγοντος, δυνάμει της με αριθμ. 1133/10.7.1997 βεβαίωσης κατοχύρωσης της Εθνικής Βιβλιοθήκης, 4] «ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΑΛΦΑΒΗΤΟ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΕΤΑΙ - ΜΥΣΤΙΚΟΣ ΚΩΔΙΚΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ ΚΑΙ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑΣ» το οποίο κατοχυρώθηκε ως πνευματική ιδιοκτησία του ενάγοντος, δυνάμει της με αριθμ. 1733/4.9.1995 βεβαίωσης κατοχύρωσης της Εθνικής Βιβλιοθήκης, και το οποίο περιλαμβάνει το σύνολο των κανόνων του κώδικα, 5] «ΦΩΝΗΤΙΚΟΙ ΟΡΘΟΓΡΑΦΙΚΟΙ ΚΑΝΟΝΕΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΙΚΟΥ ΚΩΔΙΚΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ - ΕΛΛΗΝ ΛΟΓΟΣ» που κατοχυρώθηκε ως πνευματική ιδιοκτησία του ενάγοντος δυνάμει της με αριθμό 4140/14.11.1995 βεβαίωσης κατοχύρωσης της Εθνικής Βιβλιοθήκης, και 6] «ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΑΛΦΑΒΗΤΟ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΕΤΑΙ - ΜΥΣΤΙΚΟΣ ΚΩΔΙΚΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

ΓΛΩΣΣΑΣ ΚΑΙ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑΣ» το οποίο κατοχυρώθηκε ως πνευματική ιδιοκτησία του ενάγοντος δυνάμει της με αριθμ.2877/28.7.1995 βεβαίωσης κατοχύρωσης της Εθνικής Βιβλιοθήκης και το οποίο αποτελεί ολοκλήρωση του με αριθμ. [4] συγγράμματος, 7] «ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΑΛΦΑΒΗΤΟ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΕΤΑΙ - ΜΥΣΤΙΚΟΣ ΚΩΔΙΚΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ ΚΑΙ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑΣ» το οποίο κατοχυρώθηκε εκ νέου και δημοσιεύθηκε με τον αριθμό 2877/28.7.1995, 8]«Η ΛΟΓΙΚΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΓΡΑΦΙΑΣ» που εκδόθηκε τον Δεκέμβριο του 2002 και κατοχυρώθηκε ως πνευματική του ιδιοκτησία με την με αριθμ. 7626/22.10.2002 βεβαίωση κατοχύρωσης της Εθνικής Βιβλιοθήκης, 9] «ΜΗΤΗΡ ΕΛΛΗΝ ΛΟΓΟΣ» που εκδόθηκε τον Δεκέμβριο του 2004, και κατοχυρώθηκε ως πνευματική του ιδιοκτησία, σύμφωνα με την με αριθμ. 8091/10.3.2005 βεβαίωση της Εθνικής Βιβλιοθήκης. Την θεωρία του δε αυτή - διδασκαλία του, η οποία κατατάσσεται στο χώρο της φιλοσοφίας της γλώσσας και της γλωσσολογίας, είχε αναπτύξει ο ενάγων και σε παγκόσμιο συνέδριο που πραγματοποιήθηκε στην Αρχαία Ολυμπία τον Αύγουστο του έτους 1996, όπου χρησιμοποίησε επανειλημμένα τον όρο «ΕΛΛΗΝ ΛΟΓΟΣ» και του απονεμήθηκε σχετικό δίπλωμα συμμετοχής του στο εν λόγω συνέδριο από την Επιτροπή Ομίλων για τη «Διάδοση - Διεθνοποίηση της Ελληνικής γλώσσας...», στο οποίο συμμετείχε και η τρίτη εναγομένη (ήδη αναιρεσείουσα) ως σύνεδρο μέλος, όπως και η ίδια άλλωστε συνομολογεί. Επίσης είχε αναπτύξει τη θεωρία του αυτή και σε διάφορες διαλέξεις και επιστημονικές εκδηλώσεις, όπως ενδεικτικά: 1] σε διάλεξη στις 31.10.1996 κατά τη διάρκεια προγράμματος εκδηλώσεων της Διεθνούς Εταιρίας Ελλήνων Λογοτεχνών, 2] σε διάλεξη στις 11.1996 σε εκδήλωση του Πανελληνίου Συνδέσμου Γραμμάτων - Τεχνών με θέμα «το ελληνικό αλφάβητο αποκαλύπτεται», 3]σε

ΕΟΡΗΘΗΚΕ
Η Εισαγγελέα

διάλεξη με θέμα «Κώδιξ Ελληνικής Γλώσσης» στις 15.2.2000 στη αίθουσα «Παρνασσός» υπό την αιγίδα της Επιστημονικής Εταιρίας Μελέτης Εθνικών Θεμάτων «Αχιλλεύς», 4]στο Ελληνικό - Ευρωπαϊκό Συνέδριο της HERMCA 2003 που οργανώθηκε από το Οικονομικό Πανεπιστήμιο Αθηνών στις 25-26- 27/9/2003. Επίσης τη θεωρία - διδασκαλία του αυτή έχει αναπτύξει, επανειλημμένα σε τηλεοπτικές εκπομπές, όπως ενδεικτικά: Στο κανάλι «ΤΗΛΕΣΙΤΥ» στις 13.6.1996, στο κανάλι «ΤΗΛΕΦΩΣ», στην εκπομπή «Άρωμα Ελλάδος» στις 20.9.1997, στο κανάλι «40» στις 14.2.1998, 1.6.1998, 11.12.1998, στο κανάλι «NEW» στις 1.3.1999, στο κανάλι «MAGIC» στις 10.12.1999, στο κανάλι «seven» στις 18/10/2000 και στις 25/10/2000, στο «ΤΗΛΕΑΣΤΥ» στις 24.3.2001, 23.10.2001, 19.12.2001, στο κανάλι «ΤΗΛΕΦΩΣ» στις 15.6.2004, 18.11.2004, στο κανάλι «EXTRA» όπου πραγματοποιήθηκαν 15λεπτες εκπομπές με θέμα «ΚΩΔΙΞ ΕΛΛΗΝΟΣ ΛΟΓΟΥ» στις 10.5.2004, 2.6.2004, 9.6.2004, 16.6.2004, 23.6.2004, 30.6.2004, 31.10.2004, 7.11.2004, 21.11.2004, 29.11.2004, 12.12.2004, 19.12.2004, 26.12.2004 και 2.1.2005. Τη θεωρία του αυτή διδάσκει σε δωρεάν σεμινάρια, που διοργανώνονται από το Λαϊκό Πανεπιστήμιο από τις αρχές του έτους 2004 υπό την αιγίδα της «Επιστημονικής Εταιρίας Μελέτης Εθνικών Θεμάτων Αχιλλεύς», αλλά και σε σεμινάρια που διοργανώνονται από τον ίδιο. Σύμφωνα λοιπόν με τα παραπάνω ο ως άνω «Λεξιλόγιος Κώδιξ του ΕΛΛΗΝΟΣ ΛΟΓΟΥ» αποτελεί μία εντελώς πρωτότυπη επινόηση του ενάγοντος, προϊόν δικής του δημιουργικής εργασίας, που εκφράζει μία επιστημονική μέθοδο, στηριζόμενη στη χρήση του ελληνικού αλφαβήτου, δυνάμει της οποίας επιτυγχάνεται αφενός μεν η κατανόηση της εσώτερης νοηματικής ιστορήσεως των γραμμάτων και συνακόλουθα των λέξεων και ονομάτων, αφετέρου δε η ερμηνεία των μύθων, ύμνων

και παντός κειμένου της αρχαιοελληνικής γραμματείας και συνιστά πρωτότυπο πνευματικό δημιούργημα του, κατά την έννοια των άρθρων 1 και 2 του ν.2121/1993 «περί πνευματικής ιδιοκτησίας». Δηλαδή, κρίνεται ότι κάτω από παρόμοιες συνθήκες και με τους ίδιους στόχους κανένας άλλος δημιουργός, κατά λογική πιθανολόγηση, δεν θα ήταν σε θέση να δημιουργήσει παρόμοιο έργο, το οποίο εκφράζει και δημιουργικό ύφος, έτσι ώστε να ξεχωρίζει και να διαφοροποιείται από άλλα παρεμφερή έργα, εκφράζοντας ταυτόχρονα και κάτι από την μοναδικότητα της προσωπικότητας του ενάγοντος δημιουργού. Ενδεικτικά σύμφωνα με την ως άνω θεωρία του το Α= αρχική δύναμη ηλιοφωτισμού, Β= ενέργεια πάσης μορφής, Γ = γαιώδες σώμα [το γεμάτο], Δ = δύναμις που δομεί και δημιουργεί, Ε = δύναμις πορευομένη και εκτεινομένη, Ζ = ζωή και ζέσις κ.ο.κ. Η θεωρία διδασκαλία αυτή του ενάγοντος όπως κατέθεσε η μάρτυρας απόδειξης θα διδάσκεται από την ίδια και τον ενάγοντα ,διαδικτυακά στο πανεπιστήμιο «INTERCONTINENTAL OPEN UNIVERSITY» στο Μιζούρι των ΗΠΑ. Ο δε όρος «ΕΛΛΗΝ ΛΟΓΟΣ» τον οποίο χρησιμοποιεί ως τίτλο [ονομασία] της ανωτέρω μεθόδου του, παρουσιάζει ιδιαιτερότητα, λόγω του ότι δεν είθισται σύμφωνα με τους καθιερωμένους και εν ισχύ γραμματικούς και γλωσσολογικούς κανόνες να χρησιμοποιείται ουσιαστικό δίκην επιθέτου προ ετέρου ουσιαστικού, όπως στην προκειμένη περίπτωση πράττει ο ενάγων με τη χρήση του όρου αυτού. Έτσι, όπως προαναφέρθηκε έχει αποκτήσει διακριτική δύναμη και έχει καθιερωθεί στις συναλλαγές, έτσι ώστε το μέσο αναγνωστικό κοινό - μελετητών, στο οποίο απευθύνεται το έργο του ενάγοντος, να συνδέει τον όρο αυτό με το ως άνω έργο του [δηλ. τον Λεξιλόγιο Κώδικα], δεδομένου ότι ο τελευταίος τον χρησιμοποιεί ήδη από το έτος 1994 σε όλες τις επιστημονικές εκδηλώσεις,

ΙΕΩΡΗΘΗΚΕ
Η Εισηγήτρια

εκπομπές και συνέδρια στα οποία συμμετέχει για την προφορική παρουσίαση και ανάλυση του εν λόγω Κώδικα. Με άλλα λόγια, όπως προαναφέρθηκε το αναγνωστικό κοινό έχει συνδέσει τον τίτλο αυτό με το έργο του ενάγοντα. Περαιτέρω αποδείχθηκε ότι ο ενάγων είναι δικαιούχος του με αριθμ. 176543 λεκτικού σήματος «ΛΕΞΙΛΟΓΙΟΣ ΚΩΔΙΞ ΣΗΜΑΙΟΦΟΡΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΣ: ΕΛΛΗΝ ΛΟΓΟΣ» με ημερομηνία κατάθεσης στις 26-11-2004 το οποίο έγινε δεκτό δυνάμει της με αριθμ. 9146/2005 απόφασης της Διοικητικής Επιτροπής Σημάτων, και κατοχυρώνει κλάσεις προϊόντων και υπηρεσιών : 41 και 16, ήτοι μεταξύ άλλων, υλικό εκπαίδευσης και διδασκαλίας, επιμόρφωσης [επαγγελματικής κατάρτισης]. Επίσης, ο ίδιος, κατόπιν της από 14-2-2003 αιτήσεώς του, κατέστη δικαιούχος και του με αριθμ. 166516 λεκτικού ημεδαπού σήματος «ΕΛΛΗΝ ΛΟΓΟΣ», το οποίο έγινε δεκτό δυνάμει της με αριθμό 18006/2008 απόφασης του Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών ,η οποία έχει ήδη καταστεί αμετάκλητη με την με αριθμό 1716/2012 απόφαση του Συμβουλίου Επικρατείας και το οποίο κατέθεσε στις 14-2-2002 και κατοχυρώνει προϊόντα και υπηρεσίες όμοιας κλάσεως 16,41 ως ανωτέρω. Ακολούθως, αποδείχτηκε ότι ο πρώτος και δεύτερος των εναγόμενων (ήδη αναιρεσιδόντων) έχουν συστήσει μαζί με την Ιωάννα Κούκου, σύζυγο Λεωνίδα Γεωργιάδη, με το από 21-2-2004 ιδιωτικό συμφωνητικό το οποίο δημοσιεύθηκε νόμιμα στα βιβλία του Πρωτοδικείου Αθηνών στις 22-1-2004, την τέταρτη εναγόμενη ομόρρυθμη εταιρία «ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ & ΣΙΑ ΟΕ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗ» (ήδη αναιρεσιδούσα) και με διακριτικό τίτλο «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ». Αντικείμενο της επιχειρηματικής της δραστηριότητας της εταιρίας αυτής είναι μεταξύ άλλων η έκδοση βιβλίων και διάθεση αυτών είτε χονδρικώς, είτε λιανικώς στην αγορά με οποιοδήποτε σύστημα συμπεριλαμβανομένου και

της τηλεπώλησης. Η εκπροσώπηση της εταιρίας, σύμφωνα με τον όρο 6 του εν λόγω συμφωνητικού ανατέθηκε και στους τρεις εταίρους, οι οποίοι μπορούσαν να ενεργούν κάθε πράξη διαχείρισης και εκπροσώπησης της εταιρίας μαζί ή χωριστά. Με το από 2-5-2004 ιδιωτικό συμφωνητικό, που δημοσιεύθηκε νόμιμα, τροποποιήθηκε το καταστατικό της εταιρίας και προστέθηκε ως σκοπός της εταιρίας «και η διενέργεια σεμιναρίων, σχέση έχοντων με την ελληνική αγωγή των Ελλήνων, είτε αυτοδυνάμως, είτε με τη συνεργασία τρίτων» και προβλέφθηκε η δυνατότητα σύστασης υποκαταστημάτων. Περαιτέρω, με το από 20-5-1997 συμβολαιογραφικό έγγραφο της συμβολαιογράφου Αθηνών Στυλιανής Χαντζιάρα συστήθηκε

ΕΩΡΗΘΗΚΕ
Η Εισπνήτρια

νόμιμα, η πέμπτη εναγόμενη εταιρία περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΓΩΓΗ ΕΠΕ» (επίσης αναιρεσεύουσα) σκοπός της οποίας μεταξύ άλλων, είναι η δημιουργία βιβλιοπωλείων, η διοργάνωση κύκλου σπουδών - διδασκαλία της αρχαίας ελληνικής γλώσσας, η διοργάνωση σεμιναρίων, η δημιουργία ραδιοφωνικού - τηλεοπτικού σταθμού, η προβολή των σκοπών της εταιρίας μέσω των μέσων μαζικής ενημέρωσης, καθώς και η έκδοση βιβλίων νέων ή ανατυπωμένων, εταίροι της οποίας, είναι, μεταξύ άλλων, ο πρώτος και η τρίτη από τους εναγόμενους, ενώ ο πρώτος ορίστηκε διαχειριστής και νόμιμος εκπρόσωπος της [βλ. ΦΕΚ 2747/1997 Τεύχος ΑΕ και ΕΠΕ]. Ο δεύτερος εναγόμενος διατηρεί ατομική επιχείρηση εκδόσεων βιβλίων με την επωνυμία «ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ ΛΕΩΝΙΔΑΣ» με έδρα την Αθήνα, Ακαδημίας 84, ενώ ο πρώτος εναγόμενος, ο οποίος είναι αρχαιολόγος, ασχολείται και ως σύμβουλος - ιστορικός εκδόσεων και είναι παραγωγός τηλεοπτικών και ραδιοφωνικών εκπομπών. Περαιτέρω αποδείχθηκε ότι η τρίτη εναγόμενη, η οποία είναι φιλόλογος - συγγραφέας και διευθύντρια σπουδών της πέμπτης

εναγόμενης εταιρίας, το έτος 2002, τελούσα εν γνώσει του έργου του ενάγοντος και ότι αυτός χρησιμοποιούσε τον όρο « ΕΛΛΗΝ ΛΟΓΟΣ» ως ονομασία της ως άνω θεωρίας του, αφού όπως προαναφέρθηκε συμμετείχε στο συνέδριο που διεξάχθηκε το έτος 1996 στην Ολυμπία, όπου δόθηκε η ευκαιρία στον ενάγοντα να την αναπτύξει και εκεί, συνέγραψε το σύγγραμμα «Πως η Ελληνική Γονιμοποίησε τον Παγκόσμιο Λόγο» και υπέρτιτλο τον όρο «ΕΛΛΗΝ ΛΟΓΟΣ». Το σύγγραμμα αυτό, το οποίο βασικά είναι ετυμολογικό λεξικό, τυπώθηκε και εκδόθηκε στις αρχές του έτους 2003 από την τέταρτη εναγόμενη [εν τοις πράγμασι] ομόρρυθμη εταιρία [βλ. εσωτερικό εξώφυλλου όπου αναφέρεται ότι το βιβλίο αυτό έχει εκδοθεί από τις εκδόσεις «ΓΕΩΡΓΙΑΔΗ - ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ»] και διατέθηκε προς πώληση από τις συνεναγόμενες εταιρίες, αλλά και από τον δεύτερο εναγόμενο, ο οποίος διατηρεί, όπως προαναφέρθηκε, ατομική επιχείρηση εκδόσεως και διαθέσεως βιβλίων στην Αθήνα, στην οδό Ακαδημίας αρ.84 [βλ. εσωτερικό εξώφυλλου του εν λόγω συγγράμματος, όπου αναφέρονται τα κεντρικά σημεία διάθεσής του]. Περαιτέρω αποδείχθηκε ότι το ανωτέρω σύγγραμμα διαφημιζόταν από τον πρώτο και την τρίτη των εναγομένων, από τηλεοπτικές εκπομπές του σταθμού «Blue Sky» προκειμένου να το προωθήσουν και να πετύχουν αύξηση του αριθμού των πωλήσεών του. Ακολούθως, η τρίτη εναγόμενη προέβη με πρόθεση, σε εν μέρει, επιτηδευμένη αντιγραφή και παραποίηση του άνω πνευματικού έργου του ενάγοντος και συμπεριέλαβε σε βιβλία μελέτης που έχει συγγράψει για την διδασκαλία της αρχαίας ελληνικής γλώσσας και τα οποία διδάσκει επ' αμοιβή, στην σχολή που λειτουργεί στα πλαίσια εκπλήρωσης του σκοπού της πέμπτης εναγόμενης εταιρίας, ενώ διαφημίζεται και προβάλλεται το περιεχόμενο τους από τηλεοπτικές εκπομπές του

σταθμού «Blue Sky» από την ίδια και τον πρώτο εναγόμενο. Συγκεκριμένα, ενδεικτικά, αναφέρονται οι παρακάτω περιπτώσεις παραποίησης - αντιγραφής: Α] Κατά τον κώδικα του ενάγοντα, το Λ σημαίνει τον ήλιο - την ηλιακή ακτινοβολία. Οι λέξεις ηλικίας και έλιξ αποδίδουν την κίνηση γύρω από την ηλικία και συνακόλουθα ηλικία = είναι ο ήλιος κάτω, που είναι το μέτρο για κάθε πλάσμα επί γης. Κυριολεκτικώς ο ήλιος μετρά την ηλικία μας [Β βιβλίο Κωδικό Λεξιλόγιο ΕΛΛΗΝ ΛΟΓΟΣ, σελ. 169 .Λ έκδ. 1997]. 'Ελιξ = Η πορευόμενη δύναμις [Ε] του ηλίου [Λ] που κατέρχεται [Ι] στην κάσα [Ξ]. Είναι η κάθοδος του φωτός ελικοειδώς [Β Βιβλίο,σελ. 168,Λ έκδ. 1997] .Η τρίτη εναγόμενη στο βιβλίο της «Ελληνική Αγωγή Γ κύκλος σπουδών», σελ.217, έκδοση 2000, αναφέρει επ' αυτού ότι η λέξις ηλικία [αλικία-ελικιά] σημαίνει πόσες φορές έχεις γυρίσει πίσω από τον ήλιο από την ημέρα της γεννήσεώς σου, ενώ «έλιξ» = γύρω από τον ήλιο, Β] κατά τον κώδικα του ενάγοντα, η κατάληξη ΙΣ-ΕΩΣ εκφράζει την δύναμη [ΙΣ] η οποία επεκτείνεται[Ε] στον γήινο χώρο [ω]. Η τρίτη εναγόμενη σε τηλεοπτική εκπομπή του πρώτου εναγόμενου από τον σταθμό «Blue Sky» στις 18/7/2002 αναλύοντας το περιεχόμενο των ανωτέρω διδακτικών βιβλίων της, κατέληξε στο ίδιο συμπέρασμα χρησιμοποιώντας τις ιδέες του ενάγοντος, χωρίς όμως να αναφέρει το όνομά του ως πνευματικού δημιουργού. Γ]Η κωδική σημασία του Ν κατά τον ενάγοντα είναι Νους-Νόμος και τα υγρά στη φύση [βλ. Α βιβλίο ενάγοντος, έκδοση 1995, σελ. 10, Β βιβλίο, έκδοση 1997, σελ.49]. Νήσος = δηλωτική του νοός που φωτίζεται ή θεάται εις έσω χώρον, ΝΗ = νερά με διπλή κάθοδο και ΣΟΣ = θέασις εσωτερική σε χώρο. Η εναγόμενη στην ίδια τηλεοπτική εκπομπή του πρώτου εναγόμενου στις 5.7.2002 αποφαινεται ότι το Ν σημαίνει τον Νου, χρησιμοποίησε δε και την δεύτερη κωδική έννοια του Ν = νερά, συσχετίζοντας τη νήσο και

ΕΩΡΗΘΗΚΕ
Η Εισηγήτρια

τα ρήματα νέω = πλέων και νάω = ρέω. Ο ενάγων όταν πληροφορήθηκε τα παραπάνω, απέστειλε στην τρίτη εναγόμενη και την τέταρτη εναγόμενη [εν τοις πράγμασι] ομόρρυθμη εταιρία την από 5/2/2003 εξώδικη διαμαρτυρία του, με την οποία, αφού αναφερόταν, εκτενώς, ότι είναι πνευματικός δημιουργός του λεξιλογίου κώδικα «ΕΛΛΗΝΟΣ ΛΟΓΟΥ», ζητούσε να απόσχουν από την περαιτέρω διάθεση του εν λόγω βιβλίου της τρίτης εναγόμενης, την κάθε μορφής διαφήμισή του [τηλεοπτικής εκπομπής κλπ], να πάψουν να κάνουν χρήση του ως άνω όρου - και των ιδεών του που περιέχονται στο ως άνω έργο του, χωρίς να γίνεται αναφορά του ονόματος του ως πνευματικού δημιουργού. Ο πρώτος εναγόμενος κοινοποίησε στον ενάγοντα την από 10/2/2003 εξώδικη απάντηση - δήλωση- διαμαρτυρία, με την ιδιότητά του ως νομίμου εκπροσώπου της τέταρτης εναγόμενης εταιρίας, όπως σαφώς συνάγεται από το κείμενο του εν λόγω εγγράφου, καθώς και ως νομίμου εκπροσώπου της πέμπτης εναγόμενης ΕΠΕ, αλλά και για λογαριασμό της τρίτης εναγόμενης [βλ. σελ.8 του εν λόγω εγγράφου] με την οποία, αφού αμφισβήτησε τις αιτιάσεις του ενάγοντος και ότι έχει διαβάσει μερικά από τα συγγράμματα του ενάγοντος και ότι θεωρεί ως αυθαίρετα τα διατυπούμενα σε αυτά, συμπεράσματα αναφέρει, επί λέξει, μεταξύ άλλων: «Οι κάσες που κατεβαίνουν από τον ουρανό και τα υπόλοιπα που αναφέρετε με τις παραπομπές που δίνουμε εμείς στο Μεγάλο Ετυμολογικό Λεξικό και τα υπόλοιπα λεξικά της αρχαίας ελληνικής, τι σχέση ακριβώς έχουν, διότι δεν το καταλαβαίνω... Εμείς, κ. Θεολόγε ξενυχτήσαμε για να πετύχουμε την είσοδο μας στο Πανεπιστήμιο, στην Φιλοσοφική σχολή Αθηνών, συγκεκριμένα. Όπως επίσης και για να πάρουμε τα πτυχία μας. Μάθαμε δε ότι υπάρχουν κάποιοι συγκεκριμένοι κανόνες, για την ετυμολογία. Η φαντασία είναι εύκολο πράγμα. Η

επιστημονική απόδειξη και τεκμηρίωση όμως δύσκολο.....
Ιδιαίτερη εντύπωση πάντως μου προκάλεσε ότι στο εξώδικο σας αναφέρεστε και στο Γλωσσικό Συνέδριο της Ολυμπίας. Όπως με ενημέρωσε ο τότε πρόεδρος του συνεδρίου αυτού, καθηγητής της Φιλολογίας του Πανεπιστημίου Πατρών κ. Ανδρέας Παναγόπουλος, παρουσιάσθήκατε απρόσκλητος, απαιτώντας να τοποθετηθείτε και εσείς με τους υπόλοιπους συνέδρους, αν και δεν είχατε προσκληθεί. Δεν σας επιτράπη όμως κάτι τέτοιο από την οργανωτική επιτροπή...Οιαδήποτε σύγκριση των έργων σας, τα οποία δεν είναι αποδεκτά από την επιστημονική κοινότητα, ως εντελώς αυθαίρετα και των έργων της κας Ευσταθίου, δεν είναι κακό για εσάς όπως ισχυρίζεσθε, αλλά για μας, για αυτό σας επιτρέπουμε σε κάθε περίπτωση να λέτε δημόσια ότι τα έργα σας ουδεμία σχέση έχουν με τα δικά μας.... θα αναγκαστώ δημόσια να εξηγήσω στους τηλεθεατές μου, γιατί ο περίφημος «κώδικάς σας» παραβιάζει σχεδόν όλους τους γλωσσικούς νόμους.....». Ακολουθώντας ο ενάγων κατέθεσε ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών σε βάρος της τρίτης εναγόμενης και της τέταρτης εναγόμενης ομόρρυθμης εταιρίας την από 21/2/2003 αίτησή του προς λήψη ασφαλιστικών μέτρων, προκειμένου να πάψουν να κυκλοφορούν και να διαφημίζουν το ανωτέρω βιβλίο κλπ. Οι ως άνω εναγόμενοι κατά τη συζήτηση της αίτησης αυτής κατέθεσαν το από 18-4-2003 κοινό σημείωμά τους, στο οποίο αναφέρονται μεταξύ άλλων: «....και φυσικά με ψευδή επ' ακροατηρίω στοιχεία προσπάθησε να παραπείσει και να παραπλανήσει το δικαστήριο σας πως το αποκρυπτογραφικό και άνευ βιβλιογραφίας μελέτημά του, το οποίο απηχεί προσωπικές του και όχι εν γένει δεκτές επιστημονικές γλωσσολογικές απόψεις....το βιβλίο μας είναι αμιγώς επιστημονικό λεξικό με βιβλιογραφικές πηγέςτου δε αντιδίκου μας είναι μία μελέτη,

ΠΕΡΗΘΗΚΕ

Η Εισηγήτρια

που απηχεί δικές του απόψεις, όχι επισήμως αποδεκτές, με αποκρυπτογραφικό χαρακτήρα, γραμμένο από ένα «μη ειδικό» μάλιστα αγνοούμε και το επάγγελμά του, καθώς και τις επιστημονικές γλωσσολογικές γνώσεις. Το δε δικό μας βιβλίο είναι ένας ογκωδέστατος τόμος με μπλε εξώφυλλο και πολυτελέστατο, αξίας 60 ευρώ έκαστο, του δεν αντιδίκου μικρότερο σε μέγεθος και λευκό, εκδόσεως 1997, αξίας 15 ευρώ έκαστο, σε κοινό εκτυπωτικό χαρτί, με πιθανώς καμία επανέκδοση, δύσκολο να βρεθεί στα βιβλιοπωλεία, αφού ο αντίδικος μας περισσότερο το διαθέτει μόνος του.....». Επί των ανωτέρω σχολίων, από την εν γένει αποδεικτική διαδικασία προέκυψε, ότι ο ενάγων είχε πράγματι συμμετάσχει όπως προαναφέρθηκε στο παγκόσμιο γλωσσολογικό συνέδριο που διεξήχθη στην Αρχαία Ολυμπία τον Αύγουστο του 1996, και του απονεμήθηκε δίπλωμα συμμετοχής του σε αυτό, από την επιτροπή για τη Διάδοση - Διεθνοποίηση της Ελληνικής Γλώσσας [βλ.σχετ.δίπλωμα]. Επίσης, ναι μεν δεν προέκυψε ότι αυτός είναι πτυχιούχος Φιλοσοφικής ή άλλης σχολής και ο ίδιος δηλώνει ειδικός ερευνητής δομής της Ελληνικής γλώσσας, συγγραφέας και ήδη διδάκτωρ Φιλοσοφίας της γλώσσας, πλην όμως προέκυψε ότι τυγχάνει της αποδοχής διακεκριμένων πανεπιστημιακών στο χώρο της φιλοσοφίας και της λογοτεχνίας, όπως προκύπτει από την: α) από 26-3-1999 βεβαίωση του Πανεπιστημίου Αθηνών περί συμμετοχής του ενάγοντος σε Διεπιστημονικό Μεταπτυχιακό Σεμινάριο Φιλοσοφικής Ερεύνης, β) το από 3-10-1996 τιμητικό δίπλωμα στο τμήμα Λογοτεχνίας από τη Διεθνή Εταιρία Ελλήνων Λογοτεχνών, γ) πρόσκληση της «Επιστημονικής Εταιρίας Μελέτης Εθνικών Θεμάτων» για να παραστεί ο ενάγων ως εισηγητής της ευρέσεως και λειτουργίας του «ΚΩΔΙΚΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ», δ) το από 11.6.2006 πιστοποιητικό του Ιδιωτικού

Ελεύθερου Ελβετικού Πανεπιστημίου «ALPINE» της Ελβετίας, από το οποίο προκύπτει ότι είχε αναγορευθεί μέλος της εν λόγω πανεπιστημιακής σχολής στο τμήμα της Ελληνικής Ιστορίας Γραμματολογίας. Όμως, από το καταφρονητικό, απαξιωτικό ύφος με το οποίο διατυπώθηκαν τα ως άνω παρατιθέμενα χωρία στα προαναφερόμενα έγγραφα των εναγομένων, αποδεικνύεται ότι αυτά συμπεριλήφθησαν από αυτούς με πρόθεση να μειώσουν και πράγματι, κατά την κοινή αντίληψη, μείωσαν το κύρος, την τιμή και την υπόληψη του ενάγοντος, δηλαδή συμπεριελήφθησαν με πρόθεση να αμφισβητήσουν την ηθική και κοινωνική του αξία ως προσώπου, τόσο ως ατόμου, όσο κυρίως ως ερευνητή - πνευματικού δημιουργού του ανωτέρω έργου, που αποτελεί ιδιαίτερη έκφανση της προσωπικότητάς του και εκ του λόγου τούτου, δικαιούται χρηματική ικανοποίηση λόγω της ηθικής βλάβης που υπέστη από την ως άνω αδικοπρακτική συμπεριφορά των εναγομένων και δη του πρώτου και τρίτης, αλλά και τέταρτης και πέμπτης των εναγομένων εταιριών, οι οποίες ευθύνονται σε ολόκληρο, με τον πρώτο νόμιμο εκπρόσωπο τους για τις πράξεις του και συνακόλουθα και του δευτέρου εναγομένου, ως ομορρύθμου εταίρου της τέταρτης εναγόμενης, ως ευθυνόμενος σε ολόκληρο με αυτήν, για τα χρέη της προς τρίτους..... Επί της ως άνω αιτήσεως ασφαλιστικών μέτρων εκδόθηκε η με αριθμ. 5609/2003 απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, που απέρριψε την ως άνω αίτηση του ενάγοντος λόγω έλλειψης κατεπείγοντος. Στη συνέχεια αυτός προέβη στην άσκηση της προαναφερόμενης, από 16.12.2005 κρινόμενης αγωγής του. Αποδείχθηκε δε ότι ο δεύτερος εναγόμενος δια μέσου της ατομικής επιχείρησής του, καθώς και οι εναγόμενες εταιρίες, νομίμως εκπροσωπούμενες η μεν τέταρτη, από τους πρώτο και δεύτερο και από τον πρώτο εναγόμενο η πέμπτη ΕΠΕ

ΔΕΟΡΗΘΗΚΕ
Η Εισηγήτρια

εξακολουθούσαν να διαθέτουν προς πώληση από τα βιβλιοπωλεία τους το εν λόγω σύγγραμμα της τρίτης εναγόμενης, παρότι γνώριζαν τα παραπάνω μετά την κοινοποίηση του εξωδίκου του ενάγοντος, ενώ ο πρώτος εναγόμενος και η τρίτη εναγόμενη το διαφήμιζαν και παρουσίαζαν μέρη του έργου του ενάγοντος ως πνευματικό δημιούργημα της τρίτης, και από τις εκπομπές του πρώτου εναγόμενου στα προαναφερόμενα τηλεοπτικά κανάλια. Η δε τέταρτη εναγόμενη ομόρρυθμη εταιρία μέχρι το 2006, οπότε και ασκήθηκε η δεύτερη από 25-1-2007 κρινόμενη αγωγή του ενάγοντος, είχε προβεί σε τέσσερις εκδόσεις του εν λόγω συγγράμματος [βλ. εσωτερικό εξωφύλλου του συγγράμματος, εκδόσεως 2006, όπου αναγράφεται: έκδοσις Α΄ 2003, έκδοσις Δ' 2006]. Το σύγγραμμα αυτό, καθώς και το «Πως η Ελληνική γονιμοποίησε τον Ευρωπαϊκό λόγο» που εκδόθηκε το 1995, με το σύγγραμμα που αναφέρεται κατωτέρω, αποτέλεσαν μέρη τριλογίας την οποία ονόμασε «ΕΛΛΗΝ ΛΟΓΟΣ» η τρίτη εναγόμενη [βλ. εσωτερικό εξώφυλλου του επίμαχου βιβλίου].

2. Περαιτέρω αποδείχθηκε ότι η τρίτη εναγόμενη είναι η πνευματική δημιουργός και δεύτερου συγγράμματος, το οποίο φέρει τον τίτλο «Ο ΕΝ ΤΗ ΛΕΞΕΙ ΛΟΓΟΣ» το οποίο είναι κατά βάση ετυμολογικό λεξικό, εκτυπώθηκε και εκδόθηκε το 2005, ομοίως από την τέταρτη εναγόμενη ομόρρυθμη εταιρία [βλ. σχετικά εσωτερικό εξώφυλλου, όπου αναφέρεται ότι εκδόθηκε από τις εκδόσεις «ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ - ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ»], το οποίο διατέθηκε προς πώληση, ομοίως, ως ανωτέρω από την τέταρτη και πέμπτη εναγόμενες εταιρίες, αλλά και από την ατομική επιχείρηση του δευτέρου εναγόμενου και διαφημίσθηκε από την τηλεοπτική εκπομπή του πρώτου εναγόμενου από τον ίδιο και την τρίτη εναγόμενη. Ως προς το δεύτερο αυτό βιβλίο αποδείχθηκε ότι η τρίτη εναγόμενη προέβη

σε επιτηδευμένη αντιγραφή και παραποίηση του πνευματικού έργου του ενάγοντος, δηλ. στο επίμαχο σύγγραμμά της, δίνει έννοια στα γράμματα της αλφαβήτου, η οποία όμως έννοια των γραμμάτων της αλφαβήτου αποτελεί όπως προαναφέρθηκε την καινοτόμο μέθοδο διδασκαλίας του ενάγοντος, την οποία είχε αποτυπώσει σε ενιαίο Κώδικα Λεξιλογίου της Ελληνικής Γλώσσας, χωρίς καμία αναφορά το όνομα του ενάγοντος ως πνευματικού δημιουργού της εν λόγω μεθόδου [κώδικα]. Συγκεκριμένα, αναφέρονται ενδεικτικά οι εξής χαρακτηριστικές περιπτώσεις αντιγραφής - παραποίησης του πνευματικού έργου του ενάγοντος, αναφορικά με τα παρακάτω γράμματα : 1] Κατά τον Κώδικα του Έλληνα Λόγου, όπως έχει αποτυπωθεί στα επιμέρους βιβλία του ενάγοντος που φέρουν τους εξής τίτλους: α) «ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΑΛΦΑΒΗΤΟ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΕΤΑΙ», έκδοση 1995, β] «ΚΩΔΙΚΟΝ ΛΕΞΙΛΟΓΙΟΝ - ΕΛΛΗΝ ΛΟΓΟΣ» έκδοση 1997, γ] «ΛΟΓΙΚΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΓΡΑΦΙΑΣ» έκδοση 2002, το γράμμα -Ο- σημαίνει κάθε χώρο περιορισμένο ασχέτως μεγέθους. Κατά την τρίτη εναγόμενη στο δεύτερο ως άνω επίμαχο σύγγραμμά της αποδίδεται στο γράμμα -Ο- η αυτή έννοια του «κλειστού χώρου», η οποία αποτελεί ιδιοποίηση της κωδικής έννοιας του όμικρον, που έχει αποδώσει ο ενάγων στον κώδικά του, καθώς από το Ετυμολογικό Λεξικό το Μέγα και από τον Κρατύλο του Πλάτωνος, που επικαλείται η ως άνω εναγόμενη για την οριοθέτηση της έννοιας του όμικρον, γίνεται αναφορά μόνο ως προς το στρογγυλό σχήμα και το σχήμα «χειλέων κατά την εκφοράν του» και όχι στον περιορισμένο χώρο. Με τις παραπάνω αναφορές της τεκμηριώνει η εναγόμενη την απεικόνιση του εν λόγω γράμματος παραπέμποντας και στην αρχαία απεικόνιση του εν λόγω γράμματος στη Γραμμική Γραφή Β, που ήταν τετράγωνη [βλ. και φωτογραφία Πύλης Μυκηνών στη σελ.58 του βιβλίου της

ΕΩΡΗΘΗΚΕ
Η Εισηγήτρια

εναγομένης, όπου και οι σχετικές αναφορές]. Η απλή απεικόνιση ενός γράμματος δεν σηματοδοτεί απαραίτητα και μία συγκεκριμένη έννοια που του αποδίδεται, ούτε αποτελεί αυτή η απόδοση «ετυμολογία» του γράμματος, αφού τέτοια δε νοείται, β] Κατά τον Κώδικα του Έλληνος Λόγου, που έχει αποτυπωθεί στα αυτά ως άνω βιβλία του ενάγοντος, αναφέρονται επί λέξει τα εξής: «το – Η - εκφράζει την πτώσιν της ακτινοβολίας, η οποία γίνεται φανερά. Είναι η διπλή κάθοδος της δυνάμεως του ΑΛΦΑ – ηλιοφωτισμού η οποία επικάθεται [ακινητοποιείται] επί του, πλανήτη και όλα τα φωτίζει». Η τρίτη εναγόμενη στο ως άνω σύγγραμμά της ιδιοποιείται την έννοια του ΗΤΑ, από τον Κώδικα του Έλληνος Λόγου, χωρίς να κάνει ουδεμία αναφορά στο πρόσωπο του ενάγοντος και ορίζει ότι δια του γράμματος αυτού δηλώνεται η φανέρωση και η στάση [σελ.9]. Καμία αναφορά δεν γίνεται στο σύγγραμμά της για το γράμμα αυτό στο Ετυμολογικό το Μέγα ή τον Κρατύλο του Πλάτωνος, πηγές που ούτως ή άλλως δεν διευκολύνουν τον αναγνώστη να οδηγηθεί στο συμπέρασμα στο οποίο καταλήγει η εναγομένη, αφού δεν γίνεται τέτοια ερμηνεία του γράμματος, γ] Κατά τον Κώδικα του Έλληνος Λόγου, όπως αποτυπώνεται στα αυτά ως άνω βιβλία του ενάγοντος, το γράμμα – Ε – σημαίνει την οριζόντια πορεία, την εκπόρευση, την κίνηση στο χώρο και στον χρόνο, αλλά και την επέκταση. Η εναγόμενη στο εν λόγω σύγγραμμά της, ιδιοποιείται τις κωδικές έννοιες που αποδίδονται στον Κώδικα του ενάγοντος, ήτοι εκπόρευση, κίνηση, επέκταση σε χώρο και χρόνο [βλ.σελ.47, 94, 32 του βιβλίου της]. Η προσπάθεια της τρίτης εναγομένης να εξηγήσει τον λόγο για τον οποίο η χρονική αύξηση είναι το συγκεκριμένο φωνήεν [χρονική ή συλλαβική αύξηση σύμφωνα με τη γραμματική του Αχ. Τζάρτζανου] και η μη χρήση της ορολογίας αυτής, αλλά η αναφορά της σε κωδικό αντί σε γραμματικό κανόνα

περί «χρονικής ή συλλαβικής αύξησης» και η αδυναμία της να αιτιολογήσει για ποιο λόγο δεν χρησιμοποιείται ο ίδιος «κωδικός» και στους υπόλοιπους παρελθοντικούς χρόνους, αποδεικνύουν την παράνομη ιδιοποίηση της έννοιας αυτής από το πνευματικό δημιούργημα του ενάγοντος, δ] κατά τον κώδικα του Έλληνος Λόγου, όπως αποτυπώνεται στα ίδια ως άνω βιβλία του ενάγοντος το - Δ - σημαίνει την δύναμη που δομεί και δημιουργεί, κλεισμένη ενέργεια, δόμησις, δύναμη. Κατά την τρίτη εναγόμενη στο εν λόγω σύγγραμμά της, αποδίδεται στο γράμμα - Δ - η αυτή

ΔΕΩΡΗΘΗΚΕ
Η Εισηγήτρια

«της δύναμης και της σταθερότητας» η οποία αποτελεί ιδιοποίηση της κωδικής έννοιας του δέλτα, που έχει αποδώσει ο ενάγων στον κώδικά του, καθώς από τον Κρατύλο του Πλάτωνα, που επικαλείται η εναγόμενη για την οριοθέτηση της έννοιας αυτής, δεν γίνεται αναφορά, όπως λανθασμένα αναφέρει για την «δύναμιν της του Δέλτα συμπίεσεως», αλλά για την ικανότητα της «εκφοράς του Δ και του Τ - ένεκα συμπίεσεως του οργάνου της γλώσσας - ώστε ο άνθρωπος να μιμηθεί τον δεσμόν και την στάσιν». Από τα παραπάνω, γίνεται αντιληπτό ότι σαφώς και δεν προκύπτει η κωδική έννοια του Δ = δύναμις, την οποία χρησιμοποιεί η εναγόμενη χωρίς να αναφέρεται στον ενάγοντα, ως δημιουργό του, ε] κατά τον κώδικα του Έλληνος Λόγου, όπως αποτυπώνεται στα προαναφερόμενα συγγράμματα του ενάγοντος, το -Ζ- δηλώνει την ζωή και την ζέσιν, ενώ με τη λέξη ρίζα δηλώνεται η ΡΙ= ροή ΖΑ= της ζωής. Η τρίτη εναγόμενη στο εν λόγω σύγγραμμά της, αποδίδει την ίδια κωδική έννοια της ζωής, που έχει αποδώσει και ο ενάγων, η οποία αποτελεί ιδιοποίηση της κωδικής έννοιας που έχει αποδώσει ο ενάγων στον κώδικά του, χωρίς όμως να αναφέρει το όνομα του ενάγοντος ως δημιουργού του, καθώς από το Ετυμολογικό το Μέγα και τον Κρατύλο του Πλάτωνα, που επικαλείται η εναγόμενη για την

4

21

οριοθέτηση της έννοιας αυτής δεν δίδεται αυτή η ερμηνεία, αφού κατά το πρώτο, όπως αναφέρει η ίδια στο σύγγραμμά της ,το γράμμα Z= «το στοιχείο από του Ζήτου του βορέου» ,ενώ στον Κρατύλο του Πλάτωνα, αναφέρεται ότι το -Z- = «εκφράζει ιδιότητες όπως το ψυχρό και το ζέον και σείεσθαι και όλως σεισμόν», στη]Κατά τον Κώδικα Έλληνας Λόγου, όπως αποτυπώνεται στα ίδια ως άνω βιβλία του ενάγοντος, το γράμμα - N- =Νους – Νόμος - Νερά στη φύση. Η τρίτη εναγόμενη στο ως άνω σύγγραμμά της έχει αντιγράψει τις ως άνω έννοιες του γράμματος αυτού, χωρίς όμως να αναφέρει το όνομα του ενάγοντος ως πνευματικού δημιουργού, καθώς από τον Κρατύλο του Πλάτωνα δεν δίνεται αυτή η ερμηνεία ,όπως αβάσιμα ισχυρίζεται, αλλά όπως και η ίδια αναφέρει στο βιβλίο της αυτό, το N= το ένδον ονόμασε και το εντός [427c]. Οι παραπάνω, ενδεικτικές περιπτώσεις αποδεικνύουν ότι η τρίτη εναγομένη, προέβη σε επιτηδευμένη αντιγραφή μέρους του πνευματικού έργου του ενάγοντος, χωρίς την άδεια και τη συναίνεσή του, προσβάλλοντας έτσι το ηθικό δικαίωμα επί του ως άνω πνευματικού του έργου, και δη την εξουσία του να ορίζει τον τρόπο, τόπο και χρόνο δημοσίευσής του, τα αντίθετα δε ισχυριζόμενα από την τρίτη εναγομένη, ότι δεν προέβη σε καμία αντιγραφή του.....πρέπει να απορριφθούν ως αβάσιμα. Ο ενάγων όταν διαπίστωσε ότι το εν λόγω βιβλίο της τρίτης εναγόμενης περιείχε επιτηδευμένες αντιγραφές και παραποιήσεις του Λεξιλογίου Κώδικά του και εν τω μεταξύ είχε ασκηθεί σε βάρος των εναγομένων, η από 16-12-2005 προαναφερόμενη κρινόμενη αγωγή του, διαμαρτυρήθηκε εκ νέου, κοινοποιώντας σε όλους τους εναγόμενους και δη στους πρώτο και δεύτερο με τις προαναφερόμενες ιδιότητές τους, δηλ. ατομικά ως ομορρύθμων εταίρων και νομίμων εκπροσώπων της τέταρτης εναγόμενης

ομόρρυθμης εταιρίας και καθόσον αφορά τον πρώτο και ως νόμιμο εκπρόσωπο της δεύτερης ΕΠΕ, την από 20-3-2006 εξώδικη δήλωση – διαμαρτυρία - πρόσκληση με την οποία, τους ζήτησε να απόσχουν από κάθε ενέργεια περαιτέρω προσβολής του δικαιώματος του επί του ως άνω πνευματικού του έργου και να πάψουν να κυκλοφορούν και να διαφημίζουν, με οποιοδήποτε τρόπο το σύγγραμμα αυτό και το περιεχόμενο του. Σε απάντηση, όλοι οι εναγόμενοι του απέστειλαν την από 21-3-2006 εξώδικη απάντησή τους, με την οποία αφού αρνήθηκαν τα παραπάνω, συμπεριέλαβαν μεταξύ άλλων τα παρακάτω: «....λέγοντας αορίστως ότι σας λογοκλέψαμε, άνευ συγκεκριμένων στοιχείων, μας σύρετε στα δικαστήρια άνευ λόγου και αιτίας, αλλά από απλή εμπάθεια και δικομανία μη σεβόμενος και εξαπατώντας τις Αρχές από τις οποίες ζητάτε προστασία, όταν αποκρύπτετε τη μέχρι σήμερα ήττα σας [ενν.την απορριπτική απόφαση των ασφαλιστικών μέτρων] ... να εξαπατήσετε το μελλοντικά δικάζον δικαστήριο λέγοντας ασύστολα ψεύδη εις βάρος μας.... ». Τα ως άνω διαλαμβανόμενα στο εξώδικο των εναγομένων, είναι εξυβριστικά μειωτικά της τιμής και της υπόληψης του ενάγοντος και ενέχοντα άμεση αμφισβήτηση της ηθικής και κοινωνικής του αξίας, αφού του προσάπτουν τις ιδιότητες του εμπαθή, δικομανή, αναξιόπιστου, του μη σεβόμενου τις δικαστικές αποφάσεις, ανθρώπου που προσπαθεί να εξαπατήσει τις δικαστικές αρχές, αποκρύπτοντας την αλήθεια, για να επιτύχει, επ' ωφελεία του, τους δικούς του σκοπούς. Από την ως άνω αδικοπρακτική συμπεριφορά των εναγομένων, προσβλητικά της προσωπικότητάς του, ο ενάγων υπέστη ψυχική ταλαιπωρία και στεναχώρια και δικαιούται χρηματικής ικανοποίησης. Συνεπώς αποδείχθηκε ότι η επιτηδευμένη αντιγραφή του έργου του, που έγινε με τους προαναφερόμενους τρόπους, αλλά και η χρησιμοποίηση από την

ΞΕΩΡΗΘΗΚΕ
Η Εισαγγελέτρια

τρίτη εναγομένη του πιο πάνω τίτλου, ο οποίος αποτελεί αναπόσπαστο και ουσιώδες μέρος του ενάγοντος, ως υπέρτιτλου του συγγράμματος της, χωρίς να γίνεται αναφορά του ονόματος του ενάγοντος ως πνευματικού δημιουργού, εκτός του ότι προκαλεί σύγχυση, ενόψει και της προφανούς συνάφειας του αντικειμένου που πραγματεύονται [γλωσσολογικού περιεχομένου], αφού το μέχρι τώρα ανώνυμο πλήθος των αναγνωστών, μελετητών της θεωρίας - διδασκαλίας του είναι δυνατό να πιστέψει ότι ο συγγραφέας έχει ενδεχομένως παραχωρήσει το δικαίωμα επί του τίτλου και του περιεχομένου του έργου του, στην εναγομένη ή να παραχθεί η εντύπωση ότι υπάρχει κάποια σχέση μεταξύ του έργου του ενάγοντος και της τρίτης εναγόμενης, αποτελεί ουσιώδη παράνομη προσβολή αυτού, αφού έγινε χωρίς την άδεια και τη συναίνεσή του και προσβλήθηκε το ηθικό του δικαίωμα να αποφασίζει για τον χρόνο, τρόπο και τον τόπο που θα παρουσιάζεται το πνευματικό του έργο στο κοινό και η εξουσία αναγνώρισης της πατρότητάς του. Έγινε δε η χρησιμοποίηση του όρου «ΕΛΛΗΝ ΛΟΓΟΣ» από την τρίτη εναγόμενη υπαίτια, αφού γνώριζε ότι όφειλε να λάβει προηγουμένως την άδεια του δημιουργού του, με το σκοπό να εκμεταλλευθεί τη διακριτική του δύναμη - αναγνωρισιμότητα και να αντλήσει οφέλη από τη σύγχυση. Τούτο επιβεβαιώνεται και από την κατάθεση της μάρτυρος απόδειξης ότι ο όρος «ΕΛΛΗΝ ΛΟΓΟΣ» ως υπέρτιτλου του εν λόγω συγγράμματος δεν αναφέρεται σε κανένα άλλο σημείο του βιβλίου της αποτελούμενο από 697 σελίδες, ούτε δικαιολογείται από το περιεχόμενο του το οποίο όπως αναφέρθηκε ανωτέρω, είναι κατά βάση ετυμολογικό λεξικό. Πρέπει δε να σημειωθεί ότι είχε προηγηθεί το 1995 η έκδοση του βιβλίου της «Πως η Ελληνική γονιμοποίησε τον Ευρωπαϊκό λόγο» χωρίς να γίνεται χρήση του όρου «ΕΛΛΗΝ ΛΟΓΟΣ». Για πρώτη φορά

χρησιμοποιεί τον όρο αυτό κατά την έκδοση του προαναφερόμενου ένδικου δεύτερου συγγράμματος της, ενώ στο εξώφυλλο του, αναφέρει ότι αυτά, καθώς και το έτερο ένδικο σύγγραμμά της για το οποίο θα γίνει λόγος κατωτέρω, θα αποτελέσουν μέρος της τριλογίας «ΕΛΛΗΝ ΛΟΓΟΣ». Συνεπώς, η χρήση του ανωτέρω όρου ως υπέρτιτλου του συγγράμματος της τρίτης εναγόμενης αφού έγινε χωρίς την συναίνεση του ενάγοντος αποτελεί παράνομη προσβολή αφενός μεν των δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας του (ενάγοντος), ο οποίος, όπως προαναφέρθηκε, αποτελεί τον κορμό - αναπόσπαστο τμήμα και την βασική έννοια του επιστημονικού και ερευνητικού του έργου και καθιερώθηκε στο μέσο αναγνωστικό κοινό στο οποίο απευθύνεται, ως διακριτικό γνώρισμα του έργου του ενάγοντος, αλλά αφετέρου και προσβολή του δικαιώματος του επί του κατοχυρωμένου σήματος «ΛΕΞΙΛΟΓΙΟΣ ΚΩΔΙΞ ΣΗΜΑΙΟΦΟΡΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ: ΕΛΛΗΝ ΛΟΓΟΣ» του οποίου αποτελεί αναπόσπαστο τμήμα του και συνεπώς προστατεύεται και με τις οικείες διατάξεις του ν.2239/1994..... Περαιτέρω, οι τελευταίοι ισχυρίζονται ότι ο όρος «ΕΛΛΗΝ ΛΟΓΟΣ» είναι λόγια έκφραση, έχει καταστεί κοινός τόπος, καθώς αποτελεί κοινή λεκτική ελληνική πολιτιστική κληρονομιά και απαντάται σε όλους τους γραμματικούς τύπους, ενώ συναντάται σε πολλά αρχαία και νεότερα κείμενα [Μαξ. Σοφιστής, Υμέριος Σοφιστής, Βίος Αισώπου], ενώ έχουν εκδοθεί και άλλα συγγράμματα στο παρελθόν με τον ίδιο τίτλο, όπως του Παπαδερού, των εκδόσεων της Ορθοδόξου Ακαδημίας Κρήτης, το οποίο είναι θεολογικού περιεχομένου απευθυνόμενο σε φοιτητές της αλλοδαπής για διευκόλυνση της μελέτης της Καινής Διαθήκης και της εκκλησιαστικής γραμματείας, το οποίο και προσκομίζεται προς επίρρωση του ισχυρισμού τους. Όμως η έκφραση αυτή δεν αποτελεί γνωστή στο ευρύ κοινό έκφραση, έχει χρησιμοποιηθεί

ΠΕΡΗΘΗΚΕ
Η Εισηγήτρια

ελάχιστες φορές στο παρελθόν και σε συγγράμματα διαφορετικού περιεχομένου και όχι γλωσσολογικού, όπως εν προκειμένω. Εξάλλου, όπως προαναφέρθηκε η έκφραση « ΕΛΛΗΝ ΛΟΓΟΣ» αποτελεί βασικό τμήμα του διασχηματισμού «ΛΕΞΙΛΟΓΙΟΣ ΚΩΔΙΞ ΣΗΜΑΙΟΦΟΡΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ: ΕΛΛΗΝ ΛΟΓΟΣ» και ως εκ τούτου θεωρείται δεδομένη η διακριτική ικανότητα τούτου για το έργο του ενάγοντος, στοιχείο που δεν μπορεί να αμφισβητηθεί....., ούτε παρεμπιπτόντως από το παρόν δικαστήριο, αφού ο δικαιούχος σήματος προστατεύεται πλήρως μέχρι την αμετάκλητη διαγραφή του σήματος.....Όπως δε προαναφέρθηκε η χρήση του όρου τούτου, από τους εναγόμενους κατά τους προαναφερόμενους τρόπους, μπορεί να δημιουργήσει στο ανώνυμο αναγνωστικό κοινό -μελετητών της θεωρίας - διδασκαλίας του, συνειρμική διασύνδεση, ότι ο συγγραφέας έχει ενδεχομένως παραχωρήσει το δικαίωμα επί του τίτλου και του περιεχομένου του έργου του στην εναγόμενη ή να παραχθεί η εντύπωση ότι υπάρχει κάποια σχέση μεταξύ του έργου του ενάγοντος και της τρίτης εναγόμενης ή οικονομικός ή άλλου είδους δεσμός μεταξύ τους. Σύμφωνα λοιπόν με τις παραπάνω σκέψεις πρέπει οι σχετικοί λόγοι των εφέσεων, με τους οποίους υποστηρίζονται τα αντίθετα να απορριφθούν ως αβάσιμοι. Περαιτέρω αποδείχθηκε ότι και το ανωτέρω σύγγραμμα διαφημιζόταν από τον πρώτο και την τρίτη των εναγομένων, από τηλεοπτικές εκπομπές του σταθμού «Blue Sky» προκειμένου να το προωθήσουν και να πετύχουν αύξηση του αριθμού των πωλήσεών του. Οι πρώτος, δεύτερος, τέταρτη και πέμπτη εναγόμενοι ισχυρίζονται με τον τέταρτο λόγο της έφεσής τους, κατ'εκτίμηση του περιεχομένου της, ότι στην έκδοση των ενδίκων συγγραμμάτων προέβη στα πλαίσια ενάσκησης της ατομικής του επιχειρηματικής δραστηριότητας ο δεύτερος εναγόμενος και ως εκ τούτου, ουδεμία ευθύνη φέρουν για την προσβολή των

δικαιωμάτων του ενάγοντος οι πρώτος, τρίτη και τέταρτη εναγόμενες και ως εκ τούτου αποκατάστασης της βλάβης του, ούτε ακόμα και ο δεύτερος εναγόμενος, λόγω μη συνδρομής του στοιχείου της υπαιτιότητας στο πρόσωπο του, αφού αυτός δεν γνώριζε τα παραπάνω, δηλαδή ότι με τη χρήση του όρου «ΕΛΛΗΝ ΛΟΓΟΣ» προσβαλλόταν τα ως άνω δικαιώματα του ενάγοντος, ούτε ότι τα δύο επίμαχα συγγράμματα αποτελούσαν επιτηδευμένη αντιγραφή του πνευματικού του έργου, αφού είχε διαβεβαιωθεί από την τρίτη εναγόμενη ότι αυτά αποτελούσαν δικά της πρωτότυπα πνευματικά δημιουργήματα, τα οποία είχαν κατοχυρωθεί με ISBN. Προς επίρρωση δε του ισχυρισμού τους επικαλούνται και προσκομίζουν τις από 4-10- 2004 και 20-11- 2005 συμβάσεις που φέρεται να έχει συνάψει ο δεύτερος εναγόμενος με την τρίτη εναγόμενη για την παραχώρηση δικαιωμάτων έκδοσης και εκμετάλλευσης των ενδίκων συγγραμμάτων. Ο ισχυρισμός όμως αυτός πρέπει να απορριφθεί και συνακόλουθα και ο ως άνω λόγος της έφεσής τους ως αβάσιμος, αφού αποδείχθηκε ότι τα συγγράμματα αυτά εκδόθηκαν από την τέταρτη εναγόμενη ομόρρυθμη εταιρία, όπως άλλωστε τούτο, σαφώς, αναγράφεται στο εσωτερικό του εξωφύλλου τους, ότι δηλαδή έχουν εκδοθεί από τις εκδόσεις «ΓΕΩΡΓΙΑΔΗ - ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ», ενώ το πρώτο σύγγραμμα επανεκδόθηκε και άλλες φορές από την ίδια εναγόμενη, όπως προαναφέρθηκε, η τελευταία δε το 2006. Ακόμα και η επικαλούμενη σύμβαση για το πρώτο σύγγραμμα, φέρει ημερομηνία σύνταξης μεταγενέστερη αυτής της [πρώτης] έκδοσης του πρώτου συγγράμματος και συγκεκριμένα 4-10-2004, ενώ αυτό όπως προαναφέρθηκε εκδόθηκε για πρώτη φορά αρχές του 2003. Από τα ως άνω αποδεικτικά στοιχεία προέκυψε ότι οι ανωτέρω εναγόμενοι, παράνομα πρόσβαλαν το δικαίωμα επί της

ΕΩΡΗΘΗΚΕ
Η Εισηγήτρια

πνευματικής ιδιοκτησίας - σήματος του ενάγοντος, με τις προαναφερόμενες πράξεις τους (συνέχιση διάθεσης προς πώληση, διαφήμιση, έκδοση δευτέρου συγγράμματος, επανεκδόσεις του πρώτου) και δη υπαίτια [με δόλο], αφού παρότι είχαν σχετικά ενημερωθεί από τον ενάγοντα με την κοινοποίηση του πρώτου εξωδίκου του, συνέχισαν να τις εκτελούν, όπως εκτενώς αναλύθηκε ανωτέρω. Συνεπώς, λοιπόν, από όλα τα παραπάνω καθίσταται σαφές ότι οι εναγόμενοι με παράλληλες πράξεις τους συνετέλεσαν στην υπαίτια και παράνομη προσβολή του ηθικού δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας - σήματος του ενάγοντος επί του επιδίκου έργου του, ευθυνόμενοι ως εκ τούτου από κοινού [ΑΚ 926] εξ αδικοπραξίας.....Συνεπεία αυτής της προσβολής υπέστη ηθική βλάβη, εφόσον το ως άνω πνευματικό του δημιούργημα χρησιμοποιήθηκε χωρίς τη συναίνεσή του, θίχτηκε δε συναφώς η επαγγελματική και επιστημονική ακεραιότητα του ιδίου..... Για την αποκατάσταση της εν λόγω ηθικής βλάβης, δικαιούται χρηματική ικανοποίηση η οποία λαμβανομένων υπόψη των πραγματικών περιστατικών που συνιστούν την ένδικη αδικοπραξία, του είδους, τη διάρκεια, του βαθμού της υπαιτιότητας των εναγομένων, συνθήκες και την βαρύτητα της προσβολής, καθώς και την οικονομική και κοινωνική κατάσταση των μερών, την κοινωνική κατάσταση των φυσικών προσώπων, αλλά και του ότι αυτή δεν αποσκοπεί στην πλήρη αποκατάσταση της τυχόν υλικής ζημίας που προκλήθηκε στον παθόντα [296, 297 ΑΚ], ότι το ύψος της επιδικαστέας χρηματικής ικανοποίησης υπολογίζεται με βάση τις αρχές της εύλογης αποζημίωσης [299 ΑΚ] κρίνεται εύλογο: α)καθόσον αφορά στην από 16-12-2005 αγωγή, το ποσό των 30.000 ευρώ και β)καθόσον αφορά στην από 25-1-2007 αγωγή, το ποσό των 30.000 ευρώ για την αδικοπρακτική συμπεριφορά των εναγομένων σε σχέση με το

πρώτο σύγγραμμα «Πως Η Ελληνική Γονιμοποίησε τον Παγκόσμιο Λόγο: ΕΛΛΗΝ ΛΟΓΟΣ» και το ποσό των 30.000 ευρώ για την αδικοπρακτική συμπεριφορά των εναγομένων σε σχέση με το δεύτερο σύγγραμμα «Ο ΕΝ ΤΗ ΛΕΞΕΙ ΛΟΓΟΣ» και συνολικά 60.000 ευρώ. Επί πλέον όπως προεκτέθηκε, από το εξυβριστικό περιεχόμενο των προπαρατεθειμένων από 10/2/2003 και 18/4/2003 και από 21-3-2006 εγγράφων των εναγομένων, προσβλήθηκε η προσωπικότητα του εναγομένου και υπέστη ψυχική ταλαιπωρία και στεναχώρια και τα αντίθετα ισχυριζόμενα από την τρίτη εναγόμενη με σκέλος του συναφούς λόγου της έφεσής της πρέπει να απορριφθούν ως αβάσιμα. Για την αποκατάσταση της εν λόγω ηθικής βλάβης δικαιούται χρηματική ικανοποίηση, η οποία λαμβανομένων υπόψη των πραγματικών περιστατικών που συνιστούν την ένδικη αδικοπραξία, του είδους, της διάρκειας, του βαθμού της υπαιτιότητας των εναγομένων, των συνθηκών και της βαρύτητας της προσβολής, καθώς και της οικονομικής και κοινωνικής κατάστασης των μερών κρίνεται εύλογο το ποσό των 1.000 ευρώ για την ηθική βλάβη του ενάγοντα από τα διαλαμβανόμενα σε καθένα από τα από 10/2/2003 και 18/4/2003 έγγραφα των εναγομένων και το ποσό των 1.000 ευρώ για το τελευταίο». Με βάση τις ανωτέρω παραδοχές, το Εφετείο, απέρριψε τις από 24-2-2014 και 4-3-2014 εφέσεις των αναιρεσειόντων, επικυρώνοντας την απόφαση του πρωτοβαθμίου δικαστηρίου (4584/2013 του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών), με την οποία είχαν γίνει εν μέρει δεκτές οι συνεκδικασθείσες από 16-12-2005 και 25-1-2007 αγωγές του αναιρεσίβλητου, ενώ έκανε δεκτή την από 24-2-2014 έφεση του τελευταίου και αφού εξαφάνισε την προσβαλλόμενη απόφαση, μόνο ως προς το ύψος της χρηματικής ικανοποίησης της ηθικής του βλάβης, δέχθηκε εν μέρει και το αιτούμενο με αυτές

ΙΕΩΡΗΘΗΚΕ
Η Εισηγήτρια

αντίστοιχο ποσό, υποχρεώνοντας τους αναιρεσεύοντες, καθένα εις ολόκληρο να καταβάλουν στον αναιρεσίβλητο :1)το ποσό των 31.000 ευρώ, και επιπλέον τους πρώτο, δεύτερο, τρίτη και τέταρτη αυτών, καθέναν εις ολόκληρον, το ποσό των 1.000 ευρώ, με το νόμιμο τόκο από την επίδοση της πρώτης (από 16-12-2005) αγωγής του και 2)το ποσό των 61.000 ευρώ, με το νόμιμο τόκο από την επίδοση της δεύτερης (από 25- 1-2007) επίσης κύριας και όχι παρεμπίπτουσας (όπως έκρινε) αγωγής. Με τον πρώτο λόγο της κρινόμενης από 26-7-2016 αίτησής της, από το άρθρο 559 αριθμ.1 ΚΠολΔ, η αναιρεσεύουσα επικαλούμενη εσφαλμένη εφαρμογή των διατάξεων των άρθρων 1, 2, 3 και 4 του ν.2121/1993, μέμφεται το Εφετείο, διότι δέχθηκε ότι ο όρος «ΕΛΛΗΝ ΛΟΓΟΣ» παρουσιάζει ιδιαιτερότητα, έχει αποκτήσει διακριτική δύναμη και αποτελεί πρωτότυπη πνευματική δημιουργία. Ο λόγος αυτός είναι απαράδεκτος, διότι πλήττει την επί της ουσίας ανέλεγκτη περί του αντιθέτου παραδοχή του Εφετείου (αρθρ.561 παρ.1 ΚΠολΔ), ότι ο ανωτέρω όρος που ο αναιρεσίβλητος χρησιμοποιεί ως τίτλο στην επίσης εκτενώς περιγραφόμενη μέθοδό του, παρουσιάζει ιδιαιτερότητα, ενώ αποτελεί και καταχωρημένο από 14-2-2002 λεκτικό σήμα (με αριθμό 166516), που έχει γίνει αμετάκλητα δεκτό.

Με τον τρίτο λόγο της κρινόμενης, από 27-6-2016 αίτησης, οι αναιρεσεύοντες, κατ'επίκληση πλημμέλειας από το άρθρο 559 αριθμ.19 ΚΠολΔ, μέμφονται την προσβαλλόμενη απόφαση, επικαλούμενοι πλημμελείς άλλως αντιφατικές αιτιολογίες σε σχέση με τις παραδοχές της περί προσβολής του πνευματικού έργου του αναιρεσίβλητου με τον τίτλο «ΕΛΛΗΝ ΛΟΓΟΣ», από την έκδοση του ομότιτλου βιβλίου της επίσης αναιρεσεύουσας (στην συνεκδικαζόμενη αναίρεση), συνιστάμενες στο ότι: α)από την αντιπαραβολή των δύο βιβλίων προκύπτει ότι έχουν εντελώς

διαφορετικό περιεχόμενο, β)η χρήση του όρου «ΕΛΛΗΝ ΛΟΓΟΣ», παρά την κατοχύρωση του σήματος από τον αναιρεσίβλητο, δεν αποτελεί προσβολή του πνευματικού του έργου, διότι τα δύο έργα δεν ταυτίζονται, λόγω της διαφορετικής φιλοσοφίας και του ύφους τους και γ)ουσιαστικά εσφαλμένα έγινε δεκτό ότι ο προαναφερόμενος όρος είναι πρωτότυπος και αποτελεί πνευματική ιδιοκτησία του αναιρεσίβλητου, αφού ο όρος αυτός είναι κοινόχρηστη φράση. Ο ανωτέρω λόγος είναι απαράδεκτος, προεχόντως λόγω αοριστίας, εφόσον δεν εκθέτουν ποιές διατάξεις ουσιαστικού δικαίου παρεβίασε εκ πλάγιου η

ΕΩΡΗΘΗΚΕ
Η Εισηγήτρια

προσβαλλόμενη απόφαση, αλλά και διότι, με επίφαση την αναιρετική από τον αριθμό 19 του άρθρου 559ΚΠολΔ πλημμέλεια, οι αναιρεσεύοντες πλήττουν την αναιρετικώς ανέλεγκτη επί της ουσίας αντίθετη κρίση του Εφετείου, ότι αφενός μεν, με το ομότιτλο βιβλίο της η αναιρεσεύουσα της συνεκδικαζόμενης αίτησης αναίρεσης, προέβη σε επιτηδευμένη αντιγραφή μέρους, αυτού, του αναιρεσιβλήτου, αφετέρου δε, ότι το έργο του τελευταίου, μαζί με την επιγραφή του αποτελούμενη από τον ανωτέρω όρο, που έχει καταχωρισθεί και ως σήμα, ενέχει πρωτοτυπία. Εξάλλου, η με τον ίδιο αναιρετικό λόγο (τρίτο), της από 27-6-2016 αίτησης αναίρεσης, επίκληση πλημμελειών από το άρθρο 559 αριθμ.10 και 20 ΚΠολΔ, είναι απαράδεκτη, λόγω αοριστίας, εφόσον δεν γίνεται επίκληση διαδικαστικών συμβάντων που να μπορούν να ταυτοποιηθούν με τους αναιρετικούς αυτούς λόγους.

Με τον δεύτερο λόγο της από 26-7-2016 αναίρεσης και υπό τους αριθμούς 1 και 2 η αναιρεσεύουσα, κατ'επίκληση πλημμέλειας από το άρθρο 559 αριθμ.19 ΚΠολΔ, μέμφεται το Εφετείο, διότι με ελλειπίες και ασαφείς παραδοχές, δέχθηκε: 1) ότι η φράση «ΕΛΛΗΝ ΛΟΓΟΣ» «δεν αποτελεί γνωστή στο ευρύ κοινό

4

Δ

έκφραση, έχει χρησιμοποιηθεί ελάχιστες φορές στο παρελθόν και σε συγγράμματα διαφορετικού περιεχομένου, ενώ από το αποδεικτικό υλικό αποδείχθηκε πλήρως ότι η εν λόγω έκφραση αποτελεί κοινή πολιτιστική κληρονομιά» και β)ότι υπήρξε εκ μέρους της με την έκδοση του δεύτερου βιβλίου της επιτηδευμένη αντιγραφή και παραποίηση του πνευματικού έργου του αναιρεσίβλητου, χωρίς να εξειδικεύει τις περιπτώσεις παραποίησης και αντιγραφής. Ο ανωτέρω λόγος, κατ'αμφοτέρες τις αιτιάσεις του (εκτός του ότι κατά την υπ'αριθμ.1, είναι προεχόντως απαράδεκτος, εφόσον, με επίφαση την αναιρετική αυτή πλημμέλεια, η αναιρεσείουσα επιχειρεί να πλήξει την αναιρετικώς ανέλεγκτη επί της ουσίας κρίση του Εφετείου), είναι αβάσιμος, εφόσον από τις αναλυτικά εκτιθέμενες παραδοχές της προσβαλλόμενης απόφασης, προκύπτει ότι το αποδεικτικό της πόρισμα σε σχέση ειδικότερα με την πρωτοτυπία της ανωτέρω επίμαχης φράσης και την παράνομη προσβολή του αναιρεσίβλητου ως πνευματικού της δημιουργού με την συγγραφή του δεύτερου βιβλίου της αναιρεσείουσας, έχει νόμιμη βάση και δή την απαιτούμενη πλήρη και σαφή αιτιολογία, η οποία καθιστά εφικτό τον αναιρετικό έλεγχο της ορθής ή μη εφαρμογής των διατάξεων των άρθρων 1, 2, 3 και 4, 6 και 65 του ν.2121/1993. Επισημαίνεται ότι είναι σαφές το αποδεικτικό πόρισμα του Εφετείου, ότι με τις εκτενώς περιγραφόμενες στην προσβαλλόμενη απόφαση αντιπαραβολές μεταξύ του πνευματικού έργου του αναιρεσίβλητου και του δεύτερου βιβλίου της αναιρεσείουσας, με τον τίτλο «Ο ΕΝ ΤΗ ΛΕΞΕΙ ΛΟΓΟΣ», η τελευταία προέβη σε επιτηδευμένη αντιγραφή μέρους του πνευματικού έργου του αντιδίκου της. Η προηγούμενη αναφορά της προσβαλλόμενης για «αντιγραφή- παραποίηση» του έργου, είναι σαφές από την επακολουθούσα εκτενή εξειδίκευση της

παράνομης επέμβασης σ' αυτό της αναιρεσείδουσας, ότι αναφέρεται σε διασκευή, ήτοι σε επιτηδευμένη αντιγραφή (σε αντίθεση με την δουλική αντιγραφή αυτού).

Κατά τη διάταξη του άρθρου 559 αριθμ.11 ΚΠολΔ, αναίρεση επιτρέπεται αν το δικαστήριο δεν έλαβε υπόψη αποδεικτικά μέσα τα οποία οι διάδικοι νόμιμα επικαλέστηκαν και προσκόμισαν. Από τη διάταξη αυτή σε συνδυασμό και με τις διατάξεις των άρθρων 335, 338 έως 340 ΚΠολΔ προκύπτει ότι το δικαστήριο της ουσίας, προκειμένου να σχηματίσει την κρίση του για τους πραγματικούς ισχυρισμούς των διαδίκων που ασκούν ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης, υποχρεούται να λαμβάνει υπόψη του όλα τα αποδεικτικά μέσα τα οποία νόμιμα επικαλούνται και προσκομίζουν οι διάδικοι, χωρίς να επιβάλλεται να γίνεται ειδική αναφορά και χωριστή αξιολόγηση του καθενός από αυτά, αρκεί να καθίσταται απολύτως βέβαιο από όλο το περιεχόμενο της απόφασης, ότι συνεκτιμήθηκαν όλα τα αποδεικτικά μέσα που με επίκληση προσκομίστηκαν από τους διαδίκους, αρκεί δηλαδή η γενική αναφορά του είδους του αποδεικτικού μέσου που έλαβε υπόψη του το δικαστήριο (ΟΛΑΠ 2/2008). Ο λόγος αυτός αναίρεσης δεν ιδρύεται όταν το δικαστήριο δεν προσέδωσε στο αποδεικτικό μέσο την αποδεικτική βαρύτητα που υποστηρίζει ο αναιρεσείδων ότι αυτό έχει, διότι με την αιτίαση αυτή πλήττεται η αναιρετικώς ανέλεγκτη κατά το άρθρο 561 παρ.1 ΚΠολΔ εκτίμηση των αποδείξεων (ΑΠ100/2007). Στην προκειμένη περίπτωση, με τον δεύτερο λόγο της από 27-6-2016 κρινόμενης αίτησης, από το άρθρο 559 αριθμ.11γ, οι αναιρεσείδοντες μέμφονται το Εφετείο ότι για το σχηματισμό του αποδεικτικού του πορίσματος, με το οποίο δέχθηκε παράνομη προσβολή του πνευματικού έργου του αναιρεσίβλητου, δεν έλαβε υπόψη δύο έγγραφες συμβάσεις που αυτοί νόμιμα είχαν επικαλεσθεί και προσκομίσει και οι οποίες

ΔΕΟΡΗΘΗΚΕ
Η Εισαγγελέα

ασκούν ουσιώδη επίδραση στη δίκη, αφού από το περιεχόμενό τους προκύπτει, ότι δεν προέβησαν στην αποδιδόμενη από τον αντίδικό τους παράνομη προσβολή. Ειδικότερα, ότι δεν έλαβε υπόψη τις από 4-10-2004 και 20- 11-2005 συμβάσεις μεταξύ του πρώτου από αυτούς και της αναιρεσεύουσας της συνεκδικαζόμενης αίτησης, με την οποία η τελευταία ως έχουσα δικαίωμα πνευματικής ιδιοκτησίας στα περιγραφόμενα στην απόφαση βιβλία, ανέθεσε στον πρώτο από τους αναιρεσεύοντες την έκδοσή τους. Ο λόγος είναι αβάσιμος, διότι από τη ρητή διαβεβαίωση της προσβαλλόμενης απόφασης, ότι το δικαστήριο έλαβε υπόψη όλα τα έγγραφα που νόμιμα επικαλούνται οι διάδικοι και το όλο περιεχόμενό της, από το οποίο προκύπτει ότι κάνει ρητή αναφορά στις εν λόγω δύο έγγραφες συμβάσεις, καθίσταται απολύτως βέβαιο ότι το Εφετείο προς σχηματισμό του αποδεικτικού του πορίσματος, έλαβε υπόψη και συνεκτίμησε με τα λοιπά αποδεικτικά μέσα και τα παραπάνω έγγραφα. Ο ίδιος εξάλλου λόγος, όσον αφορά την αιτίαση, ότι το Εφετείο δέχθηκε αντίθετα με αυτά που προκύπτουν από τα εν λόγω έγγραφα, ότι οι αναιρεσεύοντες ευθύνονται για την προσβολή του πνευματικού δικαιώματος του αναιρεσιβλήτου, είναι απαράδεκτος, εφόσον αναφέρεται στην αναιρετικώς ανέλεγκτη εκτίμηση της αποδεικτικής τους βαρύτητας. Επισημαίνεται ότι ο ίδιος λόγος κατά το μέρος με το οποίο οι αναιρεσεύοντες μέμφονται το Εφετείο για μη λήψη υπόψη «σχετικών εγγράφων της Εθνικής Βιβλιοθήκης της Ελλάδος όπου η (ανωτέρω αναιρεσεύουσα) δήλωσε τα πνευματικά της δικαιώματα των άνω έργων», είναι αόριστος, λόγω μη εξειδίκευσης των εν λόγω «εγγράφων».

Ο λόγος αναίρεσης από τον αριθμ.20 του άρθρου 559ΚΠολΔ, για παραμόρφωση του περιεχομένου εγγράφου, στοιχειοθετείται όταν το δικαστήριο της ουσίας, είτε κάνοντας

εσφαλμένη ανάγνωση του κειμένου αποδεικτικού εγγράφου, κατά την έννοια των άρθρων 339 και 432 ΚΠολΔ, είτε παραλείποντας την ανάγνωση κρίσιμων περικοπών ή φράσεων αυτού, αποδίδει σ'αυτό περιστατικά προδήλως διαφορετικά από εκείνα που πράγματι περιέχει και ακολουθώντας, με βάση μόνο αυτό ή κυρίως αυτό, καταλήγει σε αποδεικτικό πόρισμα επιζήμιο για τον αναιρεσιόντα για πράγματα με ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης, δηλαδή στο διατακτικό της απόφασής του. Αντίθετα,

ΕΩΡΗΘΗΚΕ
Η Εισαγγελέα

υπάρχει παραμόρφωση εγγράφου, όταν το δικαστήριο της ουσίας δεν υποπίπτει σε διαγνωστικό σφάλμα ως προς το περιεχόμενο του εγγράφου και, αξιολογώντας τα περιστατικά που πράγματι περιέχονται σ'αυτό, συνάγει αποδεικτικό πόρισμα διαφορετικό από εκείνο που θεωρεί ο αναιρεσιόων ορθό, οπότε πρόκειται για εκτίμηση αποδείξεων που δεν ελέγχονται αναιρετικά. Επίσης, δεν θεμελιώνεται ο προαναφερόμενος λόγος αναίρεσης, όταν το δικαστήριο της ουσίας στήριξε το αποδεικτικό του πόρισμα σε συνεκτίμηση και άλλων αποδεικτικών μέσων, χωρίς να εξαίρει τη βαρύτητα του σχετικού εγγράφου στη διαμόρφωση της γνώμης του ως προς την ύπαρξη ή μη του αποδεικτέου γεγονότος (ολΑΠ 2/2008). Στην προκειμένη περίπτωση, με τον δεύτερο, επικουρικό, λόγο της από 27-6-2016 κρινόμενης αίτησης, από το άρθρο 559 αριθμ.20, οι αναιρεσιόοντες μέμφονται το Εφετείο διότι παρεμόρφωσε το περιεχόμενο των προαναφερθεισών εγγράφων συμβάσεων, διότι, με την προσβαλλόμενη απόφαση δέχθηκε, ότι προσέβαλαν το πνευματικό έργο του αναιρεσίβλητου, ενώ από αυτά προέκυπτε το αντίθετο. Ο λόγος είναι αβάσιμος, γιατί το Εφετείο δεν υπέπεσε σε λάθος αναγόμενο στην ανάγνωση των πιο πάνω εγγράφων, αλλά, αφού τα διέγινωσε σωστά, τα συνεκτίμησε με τα άλλα αποδεικτικά μέσα και κατέληξε σε διαφορετικό πόρισμα από αυτό

41

42

που οι αναιρεσείοντες θεωρούν ορθό. Εξάλλου, η με τον ίδιο αναιρετικό λόγο(δεύτερο), της από 27-6-2016 αίτησης αναίρεσης, επίκληση πλημμελειών από το άρθρο 559 αριθμ.8 και 10 ΚΠολΔ, είναι απαράδεκτη, λόγω αοριστίας, εφόσον δεν γίνεται επίκληση διαδικαστικών συμβάντων που να μπορούν να ταυτοποιηθούν με τους αναιρετικούς αυτούς λόγους.

Ο αναιρετικός λόγος του άρθρου 559 αριθμ.8 ΚΠολΔ για λήψη ή μη υπόψη προταθέντος και έχοντος ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης πράγματος, προϋποθέτει πράγμα παραδεκτώς προταθέν, αφού διαφορετικά το δικαστήριο της ουσίας δεν επιτρέπεται να το λάβει υπόψη. «Πράγματα» δε, θεωρούνται οι αυτοτελείς ισχυρισμοί των διαδίκων, που συγκροτούν την ιστορική βάση και επομένως θεμελιώνουν το αίτημα της αγωγής, ανταγωγής, ένστασης ή αντέστασης ουσιαστικού ή δικονομικού δικαιώματος καθώς και οι κύριοι ή πρόσθετοι λόγοι έφεσης που αφορούν αυτοτελείς πραγματικούς ισχυρισμούς και όχι οι ισχυρισμοί που αποτελούν άρνηση της αγωγής ή μη έχοντα αυτοτέλεια επιχειρήματα νομικά ή πραγματικά, τα οποία αντλούνται από το νόμο ή την εκτίμηση των αποδείξεων (Ολ.ΑΠ 3/1997, ΑΠ 1012/2017). Στην προκειμένη περίπτωση, με τον τρίτο λόγο της κρινόμενης από 26-7-2016 αναίρεσης, η αναιρεσείουσα, κατ'επίκληση πλημμέλειας από το άρθρο 559 αριθμ.8 ΚΠολΔ, μέμφεται το Εφετείο, διότι δεν έλαβε υπόψη, καίτοι είχε επικαλεστεί με τις προτάσεις της, τόσο ενώπιον του πρωτοβαθμίου δικαστηρίου, όσο και ενώπιον του Εφετίου, ότι: 1) τα δύο συγγράμματα δεν έχουν σχέση μεταξύ τους και ουδεμία ιδιοποίηση, αντιγραφή ή παραποίηση υπήρξε εκ μέρους της με το δεύτερο από τα επίδικα βιβλία της, προς το «Λεξιλόγιο Κώδικα Ελλην Λόγος», αφού το σύγγραμά της έχει πρωτοτυπία και αυθεντικότητα, 2) το βιβλίο της «Ελλην Λόγος.

Πως η Ελληνική γονιμοποίησε τον παγκόσμιο Λόγο», παρουσιάστηκε στο κοινό την 26-2-2003, πριν δηλαδή την καταχώρηση των σημάτων του αντιδίκου, 3)κυκλοφορούσε νομίμως αφού η σχετική απόφαση επί της αίτησης των ασφαλιστικών του τελευταίου είχε απορριφθεί, 4)υπήρξε άμεση συμμόρφωση εκ μέρους της μετά την έκδοση της απόφασης του ΣτΕ, 5)κατά τη δικάσιμο της 7-5-2008 με δήλωσή της που ανεγράφη στα πρακτικά του πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου δήλωσε

ΙΕΩΡΗΘΗΚΕ «τιμούμε τον ενάγοντα ως προσωπικότητα ότι ουδέποτε

υπήρξε.... απαξίωση του προσώπου του, ασχέτως αν συμφωνούμε ή όχι προς εκείνα τα οποία πρεσβεύει ως ερευνητής...» και 6)από τα επίδικα βιβλία της δεν επέρχεται αποδυνάμωση της διακριτικής λειτουργίας των σημάτων του αντιδίκου. Ο λόγος είναι απαράδεκτος, διότι οι ανωτέρω ισχυρισμοί, δεν αποτελούν «πράγμα» κατά την προαναφερθείσα έννοια, αλλά αποτελούν αιτιολογημένη άρνηση στην επικαλούμενη με τις αγωγές του αναιρεσείοντος παράνομη προσβολή τόσο της πνευματικής του ιδιοκτησίας και του καταχωρισμένου σήματος του, όσο και στην παράνομη και υπαίτια προσβολή της προσωπικότητάς του.

Εξάλλου, ο πρώτος λόγος της από 27-6-2016 κρινόμενης αίτησης, από το άρθρο 559 αριθμ.14 (και όχι και 1) ΚΠολΔ, με τον οποίο, οι αναιρεσείοντες, μέμφονται το Εφετείο, διότι, παρά το νόμο δεν κήρυξε απαράδεκτη την δεύτερη από 25-1-2007 «παρεμπόμπουσα» αγωγή του αναιρεσίβλητου, αφού δεν περιείχε τα απαιτούμενα κατά τη διάταξη του άρθρου 283 ΚΠολΔ στοιχεία και συγκεκριμένα δεν στηριζόταν σε νεώτερα περιστατικά από αυτά της πρώτης από 15-12- 2005 αγωγής του ιδίου, είναι αλυσιτελής και στηρίζεται σε εσφαλμένη προϋπόθεση, αφού το Εφετείο δέχθηκε ότι η δεύτερη αγωγή, παρά τον χαρακτηρισμό

της ως παρεμπόπτουσα, ήταν κύρια, λόγω του διαφορετικού ιστορικού-αιτητικού της από την πρώτη.

Περαιτέρω, από το άρθρο 932 ΑΚ προκύπτει ότι σκοπός της διάταξης είναι να επιτυγχάνεται μία υπό ευρεία έννοια αποκατάσταση του παθόντος για την ηθική του βλάβη, λόγω της αδικοπραξίας, ώστε αυτός να απολαύει μία δίκαιη και επαρκή ανακούφιση και παρηγοριά, χωρίς, από το άλλο μέρος, να εμπορευματοποιείται η προσβληθείσα ηθική αξία και να επεκτείνεται υπέρμετρα το ύψος της αποζημίωσης για ηθική βλάβη, που δεν μπορεί να αποτιμηθεί επακριβώς σε χρήμα. Με βάση τον σκοπό αυτόν αντλούνται, στη συνέχεια, ως ουσιώδη χαρακτηριστικά της έννοιας του "ευλόγου" εκείνα τα στοιχεία που αποτελούν τα πλέον πρόσφορα μέσα για την εκπλήρωση του εν λόγω σκοπού της διάταξης. Τέτοια στοιχεία είναι κυρίως: το είδος και η βαρύτητα της ηθικής προσβολής, η περιουσιακή, κοινωνική και προσωπική κατάσταση των μερών και κυρίως του παθόντος, η βαρύτητα του πταίσματος του δράστη (στον βαθμό που επηρεάζει την ένταση της ηθικής βλάβης), η βαρύτητα του τυχόν συντρέχοντος πταίσματος του θύματος, οι όλες ειδικότερες συνθήκες πρόκλησης της ηθικής βλάβης. Τα στοιχεία αυτά πρέπει να οδηγούν τον δικαστή να σχηματίσει την κατά το άρθρο 932 ΑΚ εύλογη κρίση του (όχι κατά τις υποκειμενικές του ανέλεγκτες αντιλήψεις), αλλά: κατ' εφαρμογή του αντικειμενικού μέτρου που θα εφάρμοζε και ο νομοθέτης, αν έθετε ο ίδιος τον κανόνα αποκατάστασης της ηθικής βλάβης στην ατομική περίπτωση. Συνάγεται δε το αντικειμενικό αυτό μέτρο από τον ανωτέρω σκοπό του άρθρου 932 ΑΚ και, μέσω αυτού, από την όλη κλίμακα των υπερκειμένων σκοπών του συστήματος αποζημίωσης λόγω αδικοπραξίας του ΑΚ. Η κρίση του δικαστηρίου ουσίας, όσον αφορά το ύψος της επιδικαστέας χρηματικής ικανοποίησης

αποφασίζεται (κατ' αρχήν αναιρετικώς ανέλεγκτα), με βάση τους ισχυρισμούς και τα αποδεικτικά στοιχεία που θέτουν στη διάθεσή του οι διάδικοι, χωρίς τα ανωτέρω κριτήρια να αποτελούν ιδιαίτερα και αυτοτελή στοιχεία, των οποίων η παράθεση να είναι αναγκαία για την πληρότητα της αιτιολογίας (ΑΠ 983/2014). Επιβάλλεται όμως, σε κάθε περίπτωση να τηρείται, κατά τον καθορισμό του επιδικαζόμενου ποσού, η αρχή της αναλογικότητας ως γενική νομική αρχή και δη αυξημένης τυπικής ισχύος [άρθρα 2 παρ. 1 και 25 του ισχύοντος Συντάγματος] με την έννοια ότι η ουσιαστική κρίση του δικαστηρίου, δεν πρέπει να υπερβαίνει τα όρια όπως αυτά διαπιστώνονται από τα δεδομένα της κοινής πείρας και την κοινή περί δικαίου συνείδηση σε ορισμένο τόπο και χρόνο, που αποτυπώνονται στη συνήθη πρακτική των δικαστηρίων. Ενόψει όλων αυτών η κρίση του δικαστηρίου της ουσίας, ως προς το ύψος του ποσού της επιδικασθείσας χρηματικής ικανοποίησης, πρέπει να ελέγχεται αναιρετικά, για το αν παραβιάζεται ευθέως ή εκ πλαγίου (άρθρο 559 ΚΠολΔ αναλόγως από τους αρ. 1 ή 19), η αρχή της αναλογικότητας (άρθρο 2 παρ. 1 και 25 του Συντάγματος) υπό την προεκτεθείσα έννοια (Ολ.ΑΠ 9/2015). Στη συγκεκριμένη περίπτωση, το Εφετείο, δέχθηκε με την προσβαλλόμενη απόφαση, ότι η χρηματική ικανοποίηση της ηθικής βλάβης που υπέστη ο αναιρεσιβλήτος, Α) από την με παράλληλες πράξεις των αναιρεσιδόντων (αμφοτέρων των κρινόμενων αιτήσεων) παράνομη προσβολή της πνευματικής ιδιοκτησίας -σήματός του επί του έργου του «Λεξιλόγιος Κώδικας της Ελληνικής Γλώσσας», με τον τίτλο «Ελλην Λόγος», πρέπει να ανέλθει στα ποσά των: α)30.000 ευρώ, όσον αφορά την αδικοπρακτική συμπεριφορά των αναιρεσιδόντων σε σχέση με το σύγγραμμα «Πως η Ελληνική Γονιμοποίησε τον Παγκόσμιο Λόγο: Ελλην Λόγος», β)30.000 ευρώ, όσον αφορά την συνεχιζόμενη

ΕΩΡΗΘΗΚΕ
Η Εισηγήτρια

αδικοπρακτική συμπεριφορά των ιδίων σε σχέση με το ανωτέρω σύγγραμμα και γ) 30.000 ευρώ, σε σχέση με την αδικοπρακτική τους συμπεριφορά όσον αφορά το σύγγραμμα «Ο εν τη Λέξει Λόγος» και Β) από την παράνομη προσβολή της προσωπικότητάς του λόγω του εξυβριστικού περιεχομένου των τριών εγγράφων που περιγράφει, πρέπει να ανέλθει σε 1.000 ευρώ για καθένα και συνολικά (για τις υπό στοιχεία Α και Β αιτίες) σε 93.000 ευρώ. Ετσι όμως που έκρινε το Εφετείο, καθορίζοντας τη χρηματική ικανοποίηση του αναιρεσιβλήτου στα ανωτέρω ποσά, που είναι ανώτερα και μάλιστα εμφανώς, των επιδικαζομένων από τα δικαστήρια σε ανάλογες περιπτώσεις, κατά την κοινή πείρα, τη δικαστηριακή πρακτική και την περί δικαίου συνείδηση, παρεβίασε ευθέως την ουσιαστικού δικαίου διάταξη του άρθρου 932 ΑΚ την οποία δεν ερμήνευσε και δεν εφάρμοσε ορθά με κριτήρια αντικειμενικά, αντλούμενα από το σκοπό του κανόνα δικαίου στον οποίο περιέχεται και στα οποία υπόκειται, με έμμεση εφαρμογή και η αρχή της αναλογικότητας του άρθρου 25 Συντάγματος, καθ' όσον αυτά τα ποσά δεν τελούν σε σχέση ανεκτής αναλογίας με τον επιδιωκόμενο σκοπό, που είναι η ικανοποίηση της ηθικής βλάβης του αναιρεσιβλήτου. Επομένως, είναι βάσιμοι, α) ο τέταρτος λόγος της από 27-6-2016 αίτησης αναίρεσης και β) ο περιεχόμενος στον δεύτερο, υπό τον αριθμό 3, λόγος της από 26-7-2016 αίτησης, από το άρθρο 559 αριθμ.1 ΚΠολΔ, αμφότεροι, κατ'εκτίμηση, όπως συμπληρώνονται με την παρούσα (αρθρ.562 παρ.4 ΚΠολΔ).

Πρέπει επομένως να αναιρεθεί η προσβαλλόμενη απόφαση, κατά το κεφάλαιο που αφορά στο ύψος της χρηματικής ικανοποίησης, ενώ παρέλκει η έρευνα των λοιπών αιτιάσεων που αφορούν στο κεφάλαιο αυτό, λόγω της πλήρους αναιρετικής εμβέλειας των γενόμενων δεκτών, και να παραπεμφθεί η

υπόθεση, ως προς το κεφάλαιο αυτό, στο ίδιο Εφετείο, συντιθέμενο από άλλους δικαστές εκτός εκείνων που την εξέδωσαν (αρθρ.580 παρ.3 ΚΠολΔ). Τέλος, πρέπει να διαταχθεί η επιστροφή στους αναιρεσείοντες αμφοτέρων των αιτήσεων, των παραβόλων που κατέθεσαν (αρθρ.495 παρ.4 ΚΠολΔ) και να καταδικαστεί ο αναιρεσίβλητος, λόγω της ήττας του στα δικαστικά τους έξοδα (αρθρ.176, 183 ΚΠολΔ) κατά τα οριζόμενα στο διατακτικό.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΞΕΩΡΗΘΗΚΕ Συνεκδικάζει τις από 27-6-2016 και 26-7-2016 αιτήσεις
Η Εισηγήτρια
αναίρεσης.

Αναιρεί την 2204/2015 απόφαση του Τριμελούς Εφετείου Αθηνών, κατά το αναφερόμενο στο σκεπτικό μέρος.

Παραπέμπει την υπόθεση, κατά το ίδιο μέρος, προς περαιτέρω εκδίκαση, στο ανωτέρω Εφετείο, συντιθέμενο από άλλους δικαστές.

Διατάσσει την επιστροφή των κατατεθέντων παραβόλων στους αναιρεσείοντες αμφοτέρων των αιτήσεων.

Καταδικάζει τον αναιρεσίβλητο στα δικαστικά έξοδα ύψους:
α) τριών χιλιάδων (3.000) ευρώ συνολικά για τους αναιρεσείοντες της από 27-6-2016 αίτησης και β) τριών χιλιάδων (3.000) ευρώ για την αναιρεσείουσα της από 26-7-2016 αίτησης.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίσθηκε στην Αθήνα, στις 13 Φεβρουαρίου 2018.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΗΚΕ σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, στην Αθήνα, στις 26 Φεβρουαρίου 2018.

Ο ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

